

Univerzita Hradec Králové
Pedagogická fakulta
Ústav sociálních studií

Okresní soudy České republiky a jejich činnost z pohledu veřejnosti

Bakalářská práce

Autor: Kateřina Vondrušová
Studijní program: B7507 – Specializace v pedagogice
Studijní obor: Sociální komunikace v neziskovém sektoru
Vedoucí práce: JUDr. Miroslav Antl
Oponent práce: doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

Hradec Králové

2022

Zadání bakalářské práce

Autor:	Kateřina Vondrušová
Studium:	P19K0164
Studijní program:	B7507 Specializace v pedagogice
Studijní obor:	Sociální komunikace v neziskovém sektoru
Název bakalářské práce:	Okresní soudy České republiky a jejich činnost z pohledu veřejnosti
Název bakalářské práce AJ:	District courts of the Czech Republic and their activities from the point of view of the public

Cíl, metody, literatura, předpoklady:

Bakalářská práce se zabývá okresními soudy České republiky a jejich činností z pohledu veřejnosti. Ve stručnosti přibližuje soudní moc, organizaci soudnictví a soustavu obecných a zvláštních soudů. Následně popisuje historický vývoj i současnou organizaci a činnost okresních soudů. Vymezuje základní pojmy, které se váží k soudům, problematiku související s veřejností a faktory, které ovlivňují pohled veřejnosti na soudy. V empirické části bakalářské práce je zrealizováno kvantitativně orientované výzkumné šetření zjišťující a vyhodnocující postoje veřejnosti k okresním soudům a faktory, které je ovlivňují. Použitou metodou zkoumání je dotazník.

GIDDENS, Anthony. *Sociologie*. Praha: Argo, 1999. s. 391. ISBN 80-7203-124-4.

HEGER, Vladimír. *Komunikace ve veřejné správě*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2012. 256 s. ISBN 978-80-247-3779-9.

POMAHAČ, Richard. *Veřejná správa*. Vyd. 1. Praha: C. H. Beck, 2013. 315 s. ISBN 978-80-7400-447-6.

ZOULÍK, F. *Soudy a soudnictví*. Praha : C. H. Beck, 1995, s. 268. ISBN 80-7179-005-2.

Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). In: Sběrka zákonů České republiky. 30. 11. 2001. ISSN 1211-1244.

Garantující pracoviště:	Ústav sociálních studií, Pedagogická fakulta
Vedoucí práce:	JUDr. Miroslav Antl
Oponent:	doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.
Datum zadání závěrečné práce:	1.2.2021

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracovala samostatně pod vedením vedoucího práce JUDr. Miroslava Antla a uvedla jsem všechny použité prameny a literaturu.

V Hradci Králové dne 18. dubna 2022

.....

Kateřina Vondrušová

Poděkování

Na tomto místě bych ráda poděkovala vedoucímu bakalářské práce panu JUDr. Miroslavu Antlovi za odborné vedení, cenné rady, trpělivost a vstřícný přístup při tvorbě této bakalářské práce. Rovněž děkuji všem osobám, které se podílely na administraci dotazníku a zároveň všem respondentům za ochotu participovat na dotazníkovém šetření.

V Hradci Králové dne 18. dubna 2022

.....
Kateřina Vondrušová

Anotace

VONDRUŠOVÁ, Kateřina. *Okresní soudy České republiky a jejich činnost z pohledu veřejnosti*. Hradec Králové: Pedagogická fakulta Univerzity Hradec Králové, 2022. 58 s. Bakalářská práce.

Bakalářská práce se zabývá okresními soudy a jejich činností z pohledu veřejnosti. Cílem bakalářské práce je popsat organizaci a činnost okresních soudů a zjistit názory veřejnosti na jejich činnost. Práce je tvořena pěti kapitolami, přičemž první kapitola se věnuje organizaci a činnosti soudů a definuje pozici soudnictví v systému veřejné správy. Následující kapitola popisuje historický vývoj a současnou organizaci okresních soudů. Ve třetí kapitole jsou vymezeny pojmy veřejnost a veřejné mínění. Čtvrtá kapitola charakterizuje jednotlivé faktory, které ovlivňují pohled veřejnosti na činnost okresních soudů a závěrečná kapitola je věnována vlastnímu výzkumnému šetření. Výzkumné šetření bylo realizováno kvantitativní metodou sběru dat prostřednictvím dotazníku vlastní konstrukce, který byl vytvořen na základě poznatků získaných z odborné literatury.

Klíčová slova: soud, okresní soud, soudnictví, veřejnost, veřejné mínění

Annotation

VONDRUŠOVÁ, Kateřina. *District courts of the Czech Republic and their activities from the point of view of the public*. Hradec Králové: Faculty of Education, University of Hradec Králové, 2022. 58 pp. Bachelor Thesis.

The bachelor thesis deals with district courts and their activities from the perspective of the public. The aim of the bachelor thesis is to describe the organisation and activities of district courts and to find out the public's opinions on their activities. The thesis consists of five chapters, the first chapter is devoted to the organization and activities of the courts and defines the position of the judiciary in the system of public administration. The following chapter describes the historical development and current organisation of the district courts. The third chapter defines the concepts of public and public opinion. The fourth chapter characterizes the various factors that influence the public's view of the activities of the district courts, and the final chapter is devoted to the actual research investigation. The research inquiry was conducted using a quantitative method of data collection through a self-constructed questionnaire, which was developed based on the findings obtained from the literature.

Keywords: court, district court, judiciary, public, public opinion

Prohlášení

Prohlašuji, že bakalářská práce je uložena v souladu s rektorským výnosem č. 13/2017 (Řád pro nakládání s bakalářskými, diplomovými, rigorózními, dizertačními a habilitačními pracemi na UHK).

V Hradci Králové dne 18. dubna 2022

.....

Kateřina Vondrušová

Obsah

Úvod.....	9
1 Organizace a činnost soudů	10
1.1 Soudnictví v systému veřejné správy	11
1.2 Soudní moc.....	12
1.3 Soustava soudů.....	13
1.4 Druhy soudnictví.....	15
2 Okresní soudy České republiky	16
2.1 Historický vývoj.....	16
2.2 Současná organizace	17
2.3 Základní činnost.....	17
3 Veřejnost a veřejné mínění.....	21
3.1 Veřejnost.....	21
3.2 Veřejné mínění.....	22
4 Faktory ovlivňující pohled veřejnosti na činnost okresních soudů.....	24
4.1 Osobní či zprostředkované zkušenosti	24
4.2 Chování a jednání soudců a soudních úředníků.....	24
4.3 Masová média	26
5 Výzkumné šetření mapující názory veřejnosti na činnost okresních soudů	27
5.1 Výzkumný problém a výzkumné cíle.....	27
5.2 Použitá výzkumná metoda a výzkumný soubor.....	28
5.3 Výsledky výzkumného šetření	30
5.4 Souhrn výsledků výzkumného šetření	40
Závěr	42
Seznam použitých zdrojů.....	44
Seznam příloh	48
Příloha č. 1: Dotazník výzkumného šetření	48
Příloha č. 2: Souhrn jednotlivých odpovědí na dotazníkovou otázku č. 9.....	52

Úvod

Předmětem bakalářské práce je problematika okresních soudů a názorů veřejnosti na jejich činnost. Česká republika, stejně jako každý jiný demokratický stát, svěřuje ochranu práva a spravedlnosti do rukou soudů, přesto z výzkumů realizovaných Ústavem empirických výzkumů STEM vyplývá, že mírně nadpoloviční většina českých občanů (53 %) je nespokojena s úrovní práce českých soudů a celkem 63 % dotazovaných nemá důvěru v nezájatost soudů. V rámci této práce bych chtěla ověřit míru nespokojenosti veřejnosti s činností soudů a míru důvěry veřejnosti v nezájatost soudů.

Téma bakalářské práce bylo zvoleno s ohledem na skutečnost, že soudy patří mezi subjekty preventivní politiky státu, která se zabývá eliminací sociálně patologických jevů a snižováním motivů a příležitostí k páchání trestných činů. Soudy, jakožto jedny z vedlejších subjektů preventivní politiky státu, se v rámci své činnosti podílí na kontrole kriminality. Dalším kritériem pro volbu tématu byla možnost využití vlastních poznatků a zkušeností s činností a fungováním soudů, které jsem získala z pozice zaměstnance Okresního soudu v Hradci Králové, na kterém pracuji více než 10 let.

Cílem bakalářské práce je popsat organizaci a činnost okresních soudů a zjistit, jaké jsou názory veřejnosti na jejich činnost. Práce je rozdělena do pěti kapitol, přičemž první čtyři kapitoly se věnují shrnutí teoretických poznatků ke zvolenému tématu. Nejprve je popsána organizace a činnost soudů, pozice soudnictví v systému veřejné správy, soudní moc a jednotlivé druhy soudnictví. Druhá kapitola se věnuje historickému vývoji soudnictví, současné organizaci okresních soudů a dvěma druhům soudnictví, které spadají do agendy okresních soudů – civilnímu a trestnímu soudnictví. Ve třetí kapitole jsou vymezeny pojmy veřejnost, veřejné mínění a vztah veřejnosti k okresním soudům. Čtvrtá kapitola vymezuje jednotlivé faktory, které ovlivňují pohled veřejnosti na činnost okresních soudů, konkrétně osobní či zprostředkované zkušenosti, chování a jednání soudců a soudních úředníků a masová média. Závěrečná kapitola je věnována vlastnímu výzkumnému šetření, jehož hlavním cílem bylo zjistit názory veřejnosti na činnost okresních soudů. Výzkumné šetření bylo realizováno kvantitativní metodou sběru dat prostřednictvím dotazníku vlastní konstrukce.

1 Organizace a činnost soudů

Pro organizaci a činnost soudů je charakteristické jejich včlenění do soudní soustavy, kterou tvoří souhrn všech soudů spjatých mezi sebou vztahy uskutečňování soudnictví. Dalším charakteristickým rysem pro organizaci soudů je soudcovská nezávislost vyplývající ze specifické povahy soudní činnosti, která je zaměřena na nalézání práva (Macur, 1988).

Podle Jüttnera můžeme soudnictví nazývat pojmem justice. Slovo justice pochází z latinského iustitia, což znamená spravedlnost, kterou představuje stojící žena se zavázanýma očima s mečem a vahami v rukou. Zavázané oči má proto, aby neviděla osoby sporných stran a rozhodovala spravedlivě a nezájatě (Jüttner, 1970).

Naopak podle Stavínkové a Hlavsy (2003) je v každém případě potřeba rozlišovat pojem soudnictví a pojem justice. Pojem justice je označována vedle soustavy soudů i soustava dalších orgánů, které jsou určitým způsobem spojeny s výkonem soudnictví. Jde o orgány, které napomáhají ochraně práva nebo které se podílejí na činnosti soudů. Pod pojem justice tedy kromě soudnictví zahrnujeme také advokacii, notářství, soudní exekutory a Ministerstvo spravedlnosti jako orgán státní správy soudů. Naopak pod pojem justice nelze zahrnout státní zastupitelství, která spadají do moci výkonné.

Každá moderní společnost svěřuje ochranu práva a spravedlnosti do rukou soudů, jejichž funkcí je řešení právních konfliktů. Sociologický slovník (Jandourek, 2007, s. 236) definuje spravedlnost jako „jednu ze základních hodnot evropské tradice, podle které má každá dostat to, co mu náleží.“ V sociologickém slovníku je dále rozlišena spravedlnost formální (právní) a materiální (morální, politickou), které nemusí být nutně v souladu (Jandourek, 2007).

Spravedlnost formální (právní) je všem fyzickým i právnickým osobám zajištěna jejich právem na soudní ochranu. Nejstarším právním dokumentem, v němž je právo na soudní ochranu zakotveno, je pravděpodobně Magna Charta Libertatum z roku 1215, z níž vychází další dokumenty, například Habeas Corpus Act z roku 1679 a Bill of Rights z roku 1689. Nejvýznamnějšími mezinárodními dokumenty, ve kterých je právo na soudní ochranu zakotveno, jsou Všeobecná deklarace lidských práv přijatá Organizací spojených národů v roce 1948 (zejména čl. 8 a 10) a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod uzavřená přijatá Radou Evropy v roce 1950. Výchozím českým dokumentem je Listina základních práv a svobod, tedy Usnesení

předsednictva České národní rady o vyhlášení Listiny základních práv a svobod jako součástí ústavního pořádku České republiky č. 2/1993 Sb. (Schelleová, 2006).

Podle Zoulíka je pojem soudnictví velmi široký a zahrnuje „*nejen činnost, již označujeme jako souzení, ale i instituce, které ji provádějí, a pravidla, kterými se při tom řídí*“ (Zoulík, 1995, s. 14).

Podle Stavinohové a Hlavsy (2003) lze soudnictví chápat jako samostatnou a zvláštní činnost státu, kterou jeho jménem vykonávají samostatné a nezávislé soudy a která je realizována projednáváním a závazným rozhodováním konkrétních věcí ochrany práv. Při této činnosti státu jsou aplikovány právní předpisy a využívány zvláštní postupy upravené zákonnými procesními předpisy (řády).

Výkon soudnictví představuje pouze jednu z možností řešení právních sporů, a sice možnost adjudikační, kdy spor řeší soud a role účastníků se omezují na přednesení argumentů a důkazů. Existují však i další typy řešení právních sporů, které můžeme obecně označit za prostředky alternativního řešení sporů. Jedná se například o arbitráž (rozhodčí řízení), conciliace a mediace, smluvní vyrovnání a vnitřní přezkum (Pomahač a kol., 2013a).

Základními právními prameny upravujícími soudnictví jsou ustanovení hlavy čtvrté Ústavy České republiky a hlavy páté Listiny základních práv a svobod. Právní úprava organizace činnosti soudů je zakotvena v zákoně č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů. Mezi další právní předpisy upravující soudnictví patří například zákon č. 7/2002 Sb., o řízeních ve věcech soudců a státních zástupců; zákon č. 189/1994 Sb., o vyšších soudních úřednících; zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní a zákon č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy.

1.1 Soudnictví v systému veřejné správy

Heger (2012, s. 41) uvádí, že „*veřejná správa je spravováním (řízením, udržováním a rozvíjením) veřejných záležitostí, uskutečňovaným jako projev státní moci. Subjekty, které jejím prostřednictvím uskutečňují veřejný zájem, tak činí na základě zákona a v mezích, jež jim stanovil*“.

„*Úkolem orgánů veřejné správy je, obdobně jako u ostatních orgánů veřejné moci, v souladu s principem legality uplatňovat a chránit veřejný zájem*“ (Pomahač a kol., 2013b, s. 12).

Veřejnou správu lze rozdělit na státní správu, samosprávu a ostatní veřejnou správu. Samospráva je část veřejné správy, která je zajišťována jinými veřejnoprávními subjekty než státem, tedy nepřímými vykonavateli státní správy, mezi něž patří orgány

krajů, orgány obcí, právnické a fyzické osoby soukromého práva (např. lesní stráž, stanice technické kontroly). Ostatní veřejná správa je považována za zbytkovou oblast veřejné správy, kterou vykonávají částečně samosprávné a nesamosprávné instituce (např. Česká tisková kancelář, Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR). Státní správu vykonává stát prostřednictvím svých orgánů, mezi přímé vykonavatele veřejné správy patří vláda, prezident, ministerstva, jiné ústřední správní úřady (Český telekomunikační úřad, Národní bezpečnostní úřad), další správní úřady s celostátní působností (např. Finanční ředitelství, Česká inspekce životního prostředí, Česká obchodní inspekce), regionální správní úřady (např. krajské hygienické stanice, katastrální úřady, okresní správa sociálního zabezpečení, správy Chráněných krajinných oblastí), veřejné bezpečnostní sbory (Policie ČR, Celní správa ČR, Bezpečnostní informační služba ČR) a nezávislé správní úřady (např. Úřad pro ochranu osobních údajů, Energetický regulační úřad, Úřad pro ochranu hospodářské soutěže) (Nevěčná, 2013).

Ústředním orgánem státní správy pro soudy je Ministerstvo spravedlnosti, jehož úkolem je vytvářet soudům vhodné podmínky (personální, organizační, hospodářské, finanční aj.) pro to, aby mohly řádně vykonávat soudnictví. Ministerstvo spravedlnosti dále nad soudy vykonává dohledovou činnost, avšak s ohledem na nezávislost soudní moci není oprávněno přezkoumávat, měnit ani rušit jejich rozhodnutí. Ministr spravedlnosti má přesto dvě možnosti, jak do soudního řízení zasáhnout, a to podáním stížnosti pro porušení zákona v trestních věcech nebo podáním kárného návrhu. Stížnost pro porušení zákona v trestních věcech podává ministr v případě, že má podezření na porušení zákona nebo pravomocné rozhodnutí soudu učiněné na základě vadného postupu řízení. O stížnosti pro porušení zákona rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Ministr spravedlnosti má také právo podat kárný návrh v případě podezření, že se soudce dopustil kárného provinění. O kárném návrhu rozhoduje zvláštní senát Nejvyššího správního soudu (Ministerstvo spravedlnosti ČR, online).

1.2 Soudní moc

„Soudní moc je charakterizována nezávislostí a autonomií na ostatních orgánech státu, které podmiňují výkon této moci a jsou základním aspektem demokratického státu“ (Stavínová a Hlavsa, 2003, s. 62).

V každém právním státě se prosazuje určitá forma dělby moci. V České republice se státní moc dělí mezi tři orgány – zákonodárné (Parlament), výkonné (vláda) a soudní. Soudní moc je vázána ústavním pořádkem a zákony a její podstatou je výkon

soudnictví, který přísluší nezávislým soudům, před nimiž jsou si všichni lidé rovni. Hlavním úkolem soudů je zákonem stanoveným způsobem poskytovat ochranu právům (Ústava ČR). Do soudní pravomoci náleží obecně řečeno výkon soudnictví ve věcech trestních a ve věcech civilních. Přestože jsou soudy orgány státu a soudí jeho jménem, je i sám stát povinen se rozhodnutím soudu řídit, což je jeden ze znaků právního státu. Jednotlivé soudy se vyznačují veřejnoprávní povahou a svou funkci vykonávají prostřednictvím jmenovaných soudců, kteří rozhodují buď v senátu nebo jako samosoudci. Při výkonu své funkce jsou soudci nezávislí, jsou vázáni zákonem a proti jejich vůli je nelze odvolat či přeložit, s výjimkou případů vyplývajících z kárné odpovědnosti.

1.3 Soustava soudů

Pojmem soustava soudů rozumíme organizační uspořádání soudnictví, jeho strukturu, stupně a základní vztahy mezi soudy jako jejími články. Členění soudů probíhá vertikálně, čímž rozumíme rozdělení soudů na jednotlivé stupně, a zároveň horizontálně, což znamená, že každý soud je k výkonu soudnictví povolán výhradně na určité části státního území (Schelleová, 2004).

„Soudní soustavu můžeme definovat jako ucelené a členěné seskupení soudů a vzájemné organické vztahy mezi nimi“ (Zoulík, 1995, s. 201).

Jednotlivé soudy mají svou působnost rozdělenou podle pravidel o věcné a místní příslušnosti. Věcná příslušnost stanovuje, který druh soudu se bude zabývat věcmi určitého druhu, navíc zda v prvním stupni nebo jako soud odvolací. Místní příslušnost určuje konkrétní soud, který soud bude věc projednávat. Pravidla v tomto směru stanovuje občanský soudní řád a trestní řád (Ministerstvo spravedlnosti ČR, 2000).

Výkon soudnictví je v moci soudů jako nezávislých státních orgánů, které rozhodují spory a poskytují tak zákonem stanoveným způsobem soudní ochranu. Aby mohlo být soudnictví řádně vykonáváno, je nezbytně nutné, aby měl stát vhodně sestavenou soudní soustavu. Základním předpokladem pro členění soudů je existence určitých vztahů a vazeb mezi nimi. Organizace soudů je v České republice upravena zákonem č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů a čl. 91 a 92 Ústavy ČR.

Na základě právní úpravy v České republice působí soudy obecné a zvláštní (specializované). Mezi soudy obecné patří Nejvyšší soud České republiky, vrchní soudy, krajské soudy a okresní soudy. Pro úplnost je potřeba uvést, že na území

hlavního města Prahy vykonává působnost krajského soudu Městský soud v Praze a působnost okresních soudů zde vykonávají obvodní soudy. Strukturu zvláštních soudů v České republice v současné době tvoří jednak Ústavní soud České republiky, Nejvyšší správní soud a dále rozhodčí soudy (Schelleová, 2008a).

Nejnižším článkem soustavy obecných soudů jsou okresní soudy, které rozhodují jako soudy prvního stupně. Činnost okresních soudů je konkrétněji popsána v kapitole 2.

Druhým stupněm soudní soustavy obecných soudů jsou krajské soudy, které

- v zákonem stanovených případech rozhodují jako soudy druhého stupně ve věcech, v nichž v prvním stupni rozhodovaly okresní soudy, které patří do jejich obvodu,
- podle § 17 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, rozhodují jako soudy prvního stupně o trestných činech, u nichž zákon stanovuje trest odnětí svobody, jehož dolní hranice činí nejméně pět let (např. vražda spáchaná podle § 140 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., těžké ublížení na zdraví spáchané podle § 145 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., atd.) nebo pokud za ně lze uložit výjimečný trest (např. zvlášť závažný zločin vraždy spáchaný podle § 140 odst. 3 zákona č. 40/2009 Sb., nebo zvlášť závažné zločiny obecného ohrožení, vlastizrady, teroristického útoku, genocidia, při nichž pachatel úmyslně zavinil smrt jiného člověka),
- podle § 17 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním, projednávají obžaloby, týkající se následujících trestných činů: zabití, vražda novorozенého dítěte matkou, obchodování s lidmi, účasti na teroristické skupině, financování terorismu, podpory a propagace terorismu a jiné,
- rozhodují v dalších zákonem stanovených případech (Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním).

Dalším článkem soudní soustavy obecných soudů jsou dva vrchní soudy – Vrchní soud v Olomouci a Vrchní soud v Praze, které v případech stanovených zákony o řízení před soudy rozhodují jako soudy druhého stupně v těch věcech, v nichž v prvním stupni rozhodovaly krajské soudy, a v dalších zákonem stanovených případech.

Vrcholným článkem soudní soustavy obecných soudů je Nejvyšší soud České republiky sídlící v Brně, který:

- rozhoduje o mimořádných opravných prostředcích
- rozhoduje v případech stanovených zvláštním právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou

- rozhoduje o uznání a vykonatelnosti rozhodnutí cizozemských soudů
- sleduje a vyhodnocuje pravomocná rozhodnutí soudů v trestních a občanských soudních řízeních a na jejich základě v zájmu jednotného rozhodování soudů zaujímá stanoviska k rozhodovací činnosti soudů (Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích).

1.4 Druhy soudnictví

Hlavním úkolem našeho soudnictví je projednávat a rozhodovat spory a jiné věci, které patří do jejich pravomoci podle zákonů o občanském soudním řízení; projednávat a rozhodovat trestní věci, které patří do jejich pravomoci podle zákonů o trestním řízení a rozhodovat v dalších případech stanovených zákonem nebo mezinárodní smlouvou (Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích).

Rozlišovat jednotlivé druhy soudnictví je důležité zejména z toho důvodu, že každý druh soudnictví používá jiných právních prostředků k naplnění své základní funkce. Podle toho, jaké státní funkce se v jeho rámci uplatňují, rozlišujeme čtyři druhy soudnictví:

- a) civilní – rozhoduje o právech, povinnostech a právem chráněných zájmech fyzických osob, právnických osob a státu
- b) trestní – zajišťuje ochranu společnosti rozhodováním o vině, a v případě, že je zjištěna, tak rovněž rozhoduje o trestu
- c) správní – přezkoumává rozhodnutí vydaných správními orgány ve správním řízení, což je prostředek ochrany před nezákonnými rozhodnutími veřejné správy
- d) ústavní – rozhoduje o ústavnosti zákonů a zákonnosti jiných právních předpisů (Schelleová, 2008b).

Všechny čtyři zmiňované druhy soudnictví – civilní, trestní, správní a ústavní, se řídí základními ústavními principy, na nichž je postavena organizace moderního soudnictví. Jedná se o princip výkonu soudní moci jménem republiky, princip nezávislosti soudů, princip nezávislosti soudců, princip nestrannosti soudců, princip rozhodování senátem a samosoudcem, princip účasti lidu na výkonu soudní moci, princip vázanosti soudce zákonem a mezinárodní smlouvou, princip rovnosti účastníků řízení před soudem (ve smyslu rovného procesního postavení účastníků), princip ústnosti a princip veřejnosti soudního jednání (Čuhelová, Dostálová, Havránek a kol., 2009).

2 Okresní soudy České republiky

Okresní soudy, jakožto nejnižší článek soustavy obecných soudů, jsou příslušné k rozhodování ve věcech, které jsou veřejnosti nejbližší. Občané a organizace vstupují ve svém každodenním životě do různých občanskoprávních vztahů, ať už při nakupování v obchodech, využívání hromadné dopravy, uzavírání nájemních či pracovních smluv a v mnohých dalších situacích. Většina těchto vztahů, jejichž smyslem je uspokojování hmotných a osobních potřeb občanů, se uskutečňuje bez jakýchkoliv problémů na základě vzájemného respektování práv a povinností účastníků. Teprve v případě, že při jejich realizaci dojde k porušení nebo ohrožení práv, mohou si účastníci vynutit jejich zachování prostřednictvím státních orgánů, které jsou k tomuto povolány. Těmito orgány jsou soudy. A právě okresní soudy rozhodují ve většině těchto sporných životních situacích.

2.1 Historický vývoj

Orgány vykonávající soudnictví i způsoby jeho výkonu se v průběhu historie mnohokrát měnily, a to v závislosti na konkrétních historických poměrech. V průběhu času se měnil jejich počet, názvy i pravomoc, naopak přetrvávajícím fenoménem zůstává, že soudy byly a nadále jsou legitimními nositeli spravedlnosti.

Nejstarší formou výkonu soudnictví byla lidová shromáždění, později vykonávali soudnictví panovníci (kníže, král) a následně sněmy. Jako důsledek snahy o oddělení soudní moci od ostatních funkcí dvorského soudu vzniká v českých zemích ve 13. století zemský soud, který rozhodoval ve věcech šlechtického práva. K dalším výrazným změnám v organizaci soudnictví dochází po roce 1848, kdy je zavedena trojinstanční soudní soustava s okresními soudy jako nejnižší soudní instancí. V roce 1928 vzniká na území Československé republiky jednotná soudní organizace, kdy vedle okresních soudů existují krajské sborové soudy a nad těmito působí soudy vrchní. V roce 1939 vznikají na území Protektorátu Čechy a Morava německé úřední soudy, německé zemské soudy a jako nejvyšší soudní orgán německý vrchní zemský soud. Po skončení druhé světové války působily na území České republiky soudy okresní, krajské, vrchní a Nejvyšší soud se sídlem v Brně. V tomto období byl také významně zjednodušen systém soudní soustavy, a to z třístupňové na dvoustupňovou soudní soustavu. Po roce 1968 již nedochází k zásadním změnám ve struktuře soudní soustavy (Stavinohová a Hlavsa, 2003).

2.2 Současná organizace

Okresní soudy jsou nejnižším článkem soudní soustavy a vykonávají soudnictví ve věcech civilních a trestních jako soudy prvního stupně. Na území České republiky působí celkem 86 okresních soudů, z tohoto celkového počtu pak 10 soudů působících na územní hlavního města Prahy nese název obvodní soud a pro město Brno pak působnost okresního soudu vykonává Městský soud v Brně. Každý soud má svou vlastní vnitřní organizační strukturu, díky které může efektivně vykonávat svou činnost.

V čele okresního soudu stojí předseda soudu, dále se okresní soud skládá z místopředsedy či místopředsedů soudu, předsedů senátů a soudců. Rozhodovací činnost okresního soudu vykonávají soudci a přísedící, tj. soudci z lidu. Na soudním rozhodování se v rozsahu stanoveném zvláštním právním předpisem podílejí také vyšší soudní úředníci, justiční čekatelé, soudní tajemníci a soudní vykonavatelé. Okresní soud rozhoduje v případech stanovených zákony o řízení před soudy v senátech, které se skládají z předsedy senátu a dvou přísedících, a v ostatních případech rozhoduje samosoudce (Zákon č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích).

2.3 Základní činnost

Zjednodušeně lze říci, že okresní soudy jsou věcně příslušné pro rozhodování ve většině občanskoprávních a exekučních věcech, dále věcech týkajících se péče o nezletilé a trestních věcech v prvním stupni. Podle občanského soudního řádu jsou okresní soudy rovněž příslušné k přezkoumávání rozhodnutí jiných orgánů, tedy k rozhodování o opravných prostředcích proti rozhodnutí správních orgánů (Schelleová, 2008a).

Řízení spadající do pravomoci okresních soudů lze rozdělit do následujících oblastí – civilní a trestní řízení, přičemž do oblasti civilních řízení zahrnujeme spory týkající se občanského, závazkového a rodinného práva, pracovněprávní spory, řízení o způsobilosti k právním úkonům, řízení o prohlášení za mrtvého, pozůstalostní řízení, umořovací řízení, řízení o úschovách, exekuční řízení a přezkoumávání rozhodnutí jiných orgánů.

Místní příslušnost okresních soudů je stanovena různě podle typu konkrétního řízení – může se jednat o bydliště fyzické osoby, sídlo společnosti či místo podnikání, umístění nemovitosti a jiné. V případě trestního řízení je místní příslušnost dána místem spáchání trestného činu, pokud místo spáchání trestného činu nelze zjistit nebo byl spáchán v cizině, místně příslušný je soud, kde obviněný bydlí, pracuje nebo se zdržuje a jestliže tato místa nelze zjistit nebo se nenachází na území České republiky, místní příslušnost je dána místem, kde trestný čin vyšel najevo.

Co se týká věcné příslušnosti, tak pro občanskoprávní řízení obecně platí, že v prvním stupni jsou příslušné okresní soudy ve všech věcech bez ohledu na předmět řízení, účastníky řízení nebo hodnotu sporu. Výjimky tvoří taková řízení, v nichž podle zákona jako soudy prvního stupně rozhodují krajské soudy. Mezi tyto výjimky patří například spory ve věcech ochrany osobnosti, nároky vycházející z autorského zákona, spory ze smlouvy o běžném účtu, řízení o návrhu na jmenování nebo odvolání likvidátora obchodní společnosti, řízení o konkurzech a vyrovnání, je-li úpadcem fyzická nebo právnická osoba zapsaná v obchodním rejstříku a mnohé další (Bartoš a Pikna, 1995).

V řízení před okresními soudy jedná a rozhoduje buď samosoudce nebo senát. Soudní senát se skládá z předsedy senátu, kterým je soudce z povolání, a dvou přísedících, tedy laiků z řad veřejnosti, a rozhoduje v pracovněprávních věcech a v závažnějších trestních věcech (tj. zločinech a zvláště závažných zločinech). V ostatních věcech projednávaných okresním soudem jedná a rozhoduje samosoudce (Ministerstvo spravedlnosti ČR, 2000).

Civilní (občanskoprávní) řízení

Nejvýznamnější část z celkového množství řízení, která jsou v pravomoci okresních soudů, tvoří řízení občanskoprávní. Je tedy na místě podrobněji uvést konkrétní typy sporů, které spadají do jednotlivých oblastí práva:

- z oblasti občanského práva rozhodují spory týkající se práv věcných, vlastnických práv (institut spoluvlastnictví a společného jmění manželů), práva k věcem cizím (zástavní právo, podzástavní právo, spory z oblasti věcných břemen), spory z oblasti nájmu nemovitých věcí, odpovědnosti za škodu a bezdůvodného obohacení

- z oblasti závazkového práva rozhodují ve věcech týkajících se kupní smlouvy, darovací smlouvy, smlouvy o výpůjčce, smlouvy zprostředkovatelské, smlouvy pojistné a další
- z oblasti práva rodinného řeší okresní soudy řízení o rozvod manželství, řízení týkající se práv a povinností k nezletilým dětem, řízení z oblasti vztahů mezi manželi (jako například výživné manželky nebo příspěvek na přiměřenou výživu rozvedeného manžela), řízení o určení a popření otcovství, řízení o úhradu nákladů neprovdané matky, řízení o osvojení nezletilých dětí a řízení o pěstounské péči nad nezletilými dětmi
- z oblasti pracovněprávních věcí řeší spory týkající se vzniku, změny a zániku pracovního poměru, spory ohledně zodpovědnosti za škodu způsobenou zaměstnancem zaměstnavateli nebo zaměstnavatelem zaměstnanci, spory o náhradu mzdových nároků, spory týkající se zodpovědnosti za škodu při pracovních úrazech a nemocech z povolání
- věcná příslušnost okresním soudům rovněž přísluší k rozhodování v řízeních o způsobilosti k právním úkonům, v řízeních o prohlášení za mrtvého, v pozůstalostních řízeních, umořovacích řízeních, v řízeních o úschovách a v obchodních věcech (Schelleová, 2006).

Občanskoprávní řízení probíhající před okresním soudem můžeme dále rozlišovat na řízení sporná a nesporná. Všechna sporná řízení mají jeden společný znak, a to skutečný spor mezi dvěma stranami, přičemž každá strana sporu může mít více subjektů. Jako příklady sporného řízení můžeme uvést řízení z oblasti občanského a závazkového práva. Naproti tomu cílem nesporného řízení není rozhodnout spor mezi stranami, nýbrž upravit vzájemné postavení účastníků řízení. Mezi nesporná řízení patří například řízení o prohlášení za mrtvého, pozůstalostní řízení, umořovací řízení, řízení o úschovách a další (Bartoš a Pikna, 1995).

Výkon rozhodnutí

Další oblastí v pravomoci okresních soudů je výkon rozhodnutí, v němž soud provádí exekuční řízení ve všech formách – srážky ze mzdy, příkázání pohledávky, prodej movitých a nemovitých věcí, zřízení soudcovského zástavního práva na nemovitých věcech, postižení závodu, uspokojení práv na nepeněžitě plnění (vyklizení nemovité věci, odebrání věci, rozdělení společné věci a provedení prací a výkonů) (Schelleová, 2006).

Trestní řízení

V trestních věcech rozhodují okresní soudy o všech trestných činech s výjimkou těch, o nichž podle § 17 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), rozhodují v prvním stupni krajské soudy (Schelleová, 2006). Okresní soud rozhoduje například o trestném činu usmrcení z nedbalosti, omezování či zbavení osobní svobody, krádež, týrání zvířat, výtržnictví a jiné. V zákonem stanovených případech okresní soudy rozhodují o trestném činu znásilnění, pohlavní zneužití, loupež a jiné.

Protiprávními činy, tj. proviněními, trestnými činy nebo činy jinak trestnými (činy jinak trestnými rozumíme trestné činy, které jsou v daném případě beztrestné, avšak v jiném případě a za jiných okolností by trestnými byly) spáchanými mládeží se zabývají soudy pro mládež. Mládeží rozumíme jednak děti, které v době spáchání činu jinak trestného nedovršily patnáctý rok věku a dále mladistvé, kteří v době spáchání provinění dovršili patnáctý rok, avšak nepřekročili osmnáctý rok věku. Místní příslušnost soudů pro mládež je dána bydlištěm mladistvého a nemá-li bydliště stálé, příslušný je soud, v jehož obvodu se mladistvý zdržuje nebo pracuje (Zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže).

V rámci trestního řízení lze mladistvým uložit výchovná opatření, ochranná opatření nebo trestní opatření. Mezi výchovná opatření řadíme probační program, dohled probačního úředníka, výchovné povinnosti nebo výchovná omezení, a napomenutí s výstrahou. Ochranná opatření zahrnují ochranné léčení, ochrannou výchovu, zabezpečovací detenci, zabránění věci nebo zabránění části majetku. Poslední možností jsou trestní opatření, mezi která řadíme obecně prospěšné práce, vyhoštění, domácí vězení, propadnutí věci, peněžité opatření, peněžité opatření s podmíněným odkladem výkonu, zákaz činnosti, zákaz držení a chovu zvířat, zákaz vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, odnětí svobody podmíněně odložené na zkušební dobu, odnětí svobody podmíněně odložené na zkušební dobu s dohledem a nepodmíněně odnětí svobody. Mezi opatření, která dítěti mladšímu patnácti let může uložit soud pro mládež, patří dohled probačního úředníka, výchovná povinnost, výchovné omezení, napomenutí s výstrahou, zařazení do terapeutického, psychologického nebo jiného výchovného programu ve středisku výchovné péče a dále ochranná výchova nebo ochranné léčení (Zákon č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže).

3 Veřejnost a veřejné mínění

Pod pojmem veřejnost si můžeme představit souhrn občanů, kteří sdílí společné sociální jevy a ve vzájemné komunikaci si na ně vytváří názory, které se následně projevují ve veřejném mínění. Veřejné mínění je tedy ukazatelem toho, jak se veřejnost chová a jaké má názory. Neexistuje jen jedna jediná veřejnost. Veřejností je mnoho, vzájemně se překrývají, stále vznikají a zanikají.

3.1 Veřejnost

Sociologický slovník (Jandourek, 2007, s. 271) uvádí, že „*veřejnost je oblast života odlišná jak od soukromé, tak od státní sféry*“ a dále, že „*veřejnost umožňuje vytvářet veřejné mínění, které plní určité funkce vůči státu*“. Jandourek zdůrazňuje důležitost veřejnosti, neboť sám jedinec by byl vůči státu a odborníkům v jeho službách bezmocný (Jandourek, 2007). Velký slovník naučný vymezuje veřejnost jako „*část společnosti, která se angažuje na společenském dění v celku nebo na jeho konkrétních problémech*“ (Diderot, 1999, s. 1579).

Podle Foreta veřejnost představuje neurčitou sociální kategorii, nejčastěji chápanou jako souhrn příslušníků konkrétního organizačního, územního, státního či jiného útvaru, kteří dosáhli právní dospělosti, pročež se mohou vyjadřovat a mluvit do veřejných záležitostí (Foret, 1994).

Velký sociologický slovník vymezuje veřejnost jako „*větší část společnosti zainteresovanou na výsledcích ekonomických a společenských aktivit s obecnějším dopadem, na řešení určitého společenského problému, resp. na společenském dění jako takovém*“ (Petrušek a kol., 1996, s. 1382). Veřejnost vzniká na základě společného zájmu nebo společných problémů, nemusí být organizovaná a ve společnosti existuje současně více veřejností. Autoři slovníku upozorňují, že vedle celkové veřejnosti, kterou zajímají problémy týkající se například cen potravin, nezaměstnanosti, ekologie, existují i veřejnosti dílčí (specifické), které jsou vlastní jen určitým sociálním vrstvám, například veřejnost odborná, dělnická, podnikatelská, městská a další (Petrušek a kol., 1996).

Veřejnost má ve vztahu k soudům právo účastnit se jakéhokoliv soudního jednání. Dalším právem veřejnosti přítomné v jednací síni je anonymita, kdy soudce ani nikdo jiný není oprávněn zjišťovat totožnost veřejnosti. Veřejnost je však povinna dodržovat pokyny soudce, nezasahovat do jednání a bez předchozího souhlasu soudce

v jednacích sálích nefotografovat nebo nepožívat záznamy z jednání. Právo veřejnosti účastnit se soudního jednání je zakotveno ve čl. 96 odst. 2 Ústavy České republiky a současně v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zároveň tyto dokumenty uvádí, že veřejnost může být v zákonem stanovených případech z jednání vyloučena. Jedná se například o hlavní líčení a veřejná zasedání v trestních věcech mladistvých obžalovaných.

Soud je povinen nejen umožnit přístup veřejnosti k soudnímu jednání, ale má také jinými prostředky zveřejňovat svoji činnost (Macur, 1988). Za tímto účelem funguje pod správou Ministerstva spravedlnosti portál www.justice.cz, sloužící veřejnosti jako hlavní zdroj informací o práci resortu a usnadňují veřejnosti přístup k informacím z oblasti justice. Na tomto portále může občan dohledat kontakty a základní informace o jednotlivých soudech, odesílat soudu elektronická podání prostřednictvím webové aplikace ePodatelna, zjišťovat informace informativního charakteru o nařízených jednáních v aplikaci infoJednání, zjišťovat základní údaje o průběhu soudního řízení v aplikaci infoSoud, nahlížet na elektronickou úřední desku resortu justice v aplikaci infoDeska, nahlížet do obchodního (veřejného) rejstříku, insolvenčního rejstříku a různých profesních rejstříků (např. advokátů, exekutorů, mediátorů, notářů, znalců a tlumočnicků) atd.

3.2 Veřejné mínění

Veřejné mínění je v současné společnosti hojně užívaný pojem, jenž nabývá stále většího významu. Zkoumá se například za účelem zjištění názorů veřejnosti na určité téma nebo zjištění, do jaké míry je veřejnost informována o určitém tématu. Někteří jednotlivci si však podle výsledku konkrétního výzkumu veřejného mínění formují svůj osobní postoj k danému tématu.

Slovník mediální komunikace chápe veřejné mínění „jako statistický průměr okamžitých postojů (pocitů) náhodného vzorku obyvatel bez ohledu na skutečný zájem dotázaných osob o dané problémy a míru jejich informovanosti“ (Reifová, 2004, s. 309).

Kohout (1999, s. 15) uvádí, že „veřejné mínění odráží současné názory, postoje i nálady veřejnosti a vždy obsahuje prvky subjektivnosti, přibližnosti a dojmovosti“. Na veřejné mínění má vliv mnoho faktorů, například projevy politiků, manipulace demagogů, působení významných a veřejně známých osobností. Nejvíce však veřejné mínění ovlivňují masmédiá (Kohout, 1999, s. 15).

Vliv médií na veřejné mínění potvrzuje i Dubský (2019, s. 159), který uvádí, že „současný vývoj veřejného mínění je charakterizován bouřlivým rozmachem masových komunikačních prostředků, a to rozvojem televizního vysílání (od 50. let 20. století), rádia, rozmachem různých druhů tiskovin, vývojem osobních telekomunikačních prostředků. Do popředí vstupuje v posledních letech jako významné médium utvářející veřejné mínění i internetová globální počítačová síť.“

Veřejné mínění plní ve společnosti řadu důležitých funkcí:

- demokratizační funkci – prostřednictvím sdělovacích prostředků, ale i vlastní iniciativy občanů je vyvíjen tlak na orgány státní správy a samosprávy ve věcech veřejných, které jsou nuceny k těmto stanoviskům přihlídnout
- kontrolní funkci – občané například zjišťují, jak byly splněny sliby veřejných činitelů
- morální a právní funkci – prostřednictvím veřejného mínění je hodnoceno jednání a činy ve společnosti
- soudcovskou funkci – veřejné mínění plní funkci „soudce“, z jehož verdiktu společnost či jedinci vychází
- donucovací funkci
- autoregulační funkci – veřejné mínění představuje jeden z mechanismů sociální kontroly
- funkci zpětné vazby – z veřejného mínění jedinec zjistí aktuální odezvu na své veřejné kroky; tato funkce se týká především politiků a dalších veřejně činných či známých osob (Dubský, 2019).

4 Faktory ovlivňující pohled veřejnosti na činnost okresních soudů

V souvislosti s činností okresních soudů i mnohých dalších úřadů se často můžeme setkat s pojmy jako byrokracie, nadbytečnost, podjatost, korupce a jiné. S takovým hodnocením se můžeme setkat zejména u lidí, kteří nejsou spokojeni s rozhodnutím úřadu nebo příliš dlouho čekali až bude v jejich věci rozhodnuto. Stejně je tomu i v případě soudů, okresních nevyjímaje. Mezi faktory, které nejvíce ovlivňují pohled veřejnosti na činnost okresních soudů, patří především osobní či zprostředkované zkušenosti občana, dále pak vystupování soudců a soudních úředníků a v neposlední řadě média, která nás informují o významných soudních sporech, korupčních kauzách a trestním stíhání soudců.

4.1 Osobní či zprostředkované zkušenosti

Snad každý z nás má nějakou ať už přímou či zprostředkovanou zkušenost s okresním soudem. Někteří z nás sami u okresního soudu vyřizovali své osobní záležitosti, jiní mají zprostředkované zkušenosti od své rodiny, přátel, známých či kolegů o záležitostech, které u okresního soudu vyřizovali oni. V obou případech je pro utvoření názoru na činnost okresního soudu podstatné, v jakém postavení jsme se před soudem ocitli a jak příznivý je pro nás výsledek soudního řízení. Odlišný názor na činnost okresního soudu budou mít účastníci řízení o svěřeni nezletilého dítěte do péče, tedy matka a otec nezletilého (za předpokladu, že nebudou schopni dojít k dohodě). Rodič, kterému bude nezletilé dítě svěřeno do péče, a s rozhodnutím soudu tedy bude spokojen, bude mít na okresní soud přece jen jiný pohled než druhý rodič, jehož návrhu soud nevyhověl.

4.2 Chování a jednání soudců a soudních úředníků

Každý člověk se chová podle svého hodnotového žebříčku a do jisté míry je mu tolerován odklon od norem. Z hlediska identifikace občana se státem je však důležité subjektivní ztotožnění se s normami nezbytnými pro fungování společnosti.

„Normy jsou pravidla, která ve společnosti řídí jednání jedinců“ (Montoussé a Renouard, 2005, s. 97). *„Hodnoty jsou kolektivní ideály, které mají schopnost ovlivňovat individuální jednání“* (Montoussé a Renouard, 2005, s. 97).

Soudní úředník je vůči účastníkovi řízení v komunikační výhodě, neboť řeší rutinní záležitosti, navíc vymezené předpisy. Naproti tomu pro účastníka řízení, zvláště

pokud je laikem a nezná předpisy ani prostředí soudu, je komunikace se soudem situací ojedinělou a stresující.

Komunikace soudu s účastníky řízení probíhá v úředním jazyce, který představuje národní a spisovný jazyk, sloužící při formulaci a zveřejňování úředních rozhodnutí v administrativním stylu (Heger, 2012).

Soudní úředníci, jako zaměstnanci veřejné správy, jsou ve vztahu k veřejnosti povinni jednat s každým ohleduplně, taktně a způsobem, který respektuje lidskou důstojnost. Úředníci jsou povinni vyřizovat pracovní záležitosti zodpovědně, bez zbytečných průtahů a vystupovat vůči účastníkům objektivně, srozumitelně, profesionálně a bez emocí (Pomahač a kol., 2013b).

Soudce je povinen nejen při výkonu své funkce, ale i ve svém osobním životě dbát na to, aby jeho chování a vystupování nenarušovalo důstojnost soudcovské funkce a neohrožovalo důvěru v nezávislé, nestranné a spravedlivé rozhodování soudů. Ve vztahu k účastníkům soudního řízení je povinen zdržet se projevům sympatií nebo negativních postojů (Prouza, 2008). Každý soudce vykonává výjimečnou společenskou službu, za kterou je státem poměrně dobře placen, proč se od něj očekává, že ve svém rozhodování bude nezaujatý, nezávislý a jeho rozhodnutí bude v souladu se zákonem.

Soudce je při výkonu své funkce zcela nezávislý a nad rámec zákona a mezinárodní smlouvy, která je součástí právního řádu, je při svém rozhodování vázán Etickými zásadami chování soudce, které byly schváleny dne 26. 11. 2005 15. Shromážděním zástupců sekcí Soudcovské unie České republiky. Cílem těchto Etických zásad chování soudce je posílení etiky v soudnictví a dále usnadnění široké veřejnosti lépe porozumět soudnictví. Etické zásady chování soudce obsahují následujících šest bodů:

- I. Nezávislost – je zárukou práva člověka na spravedlivý proces, soudce je povinen hájit ji ve svém osobním i profesním životě.
- II. Nestrannost – soudce je povinen při výkonu své funkce i v osobním životě chovat se způsobem, který neohrožuje důvěru veřejnosti a účastníků řízení v jeho nestrannost.
- III. Bezúhonnost – soudce je povinen při plnění své funkce i v osobním životě vyvarovat se takovému jednání, které by mohlo ohrozit jeho bezúhonnost a nepřijímat žádné dary či výhody, které by mohly vzbudit dojem, že jsou poskytovány v souvislosti s výkonem jeho funkce.

- IV. Důstojnost – soudce je povinen při plnění své funkce vyvarovat se nevhodného vystupování, projevů, i všeho, co by mohlo vzbudit takový dojem.
- V. Rovnost – soudce je povinen při výkonu své funkce vyvarovat se projevům diskriminace.
- VI. Odbornost – soudce je povinen soustavně prohlubovat své odborné znalosti, které jsou podstatné pro řádný výkon jeho povinností (Soudcovská unie ČR, online).

4.3 Masová média

Nejprve je potřeba rozlišit pojmy média a masová média, neboť ne všechna média jsou prostředky masové komunikace. Podle Urbana (2011, s. 48) se masovými médii rozumí *„komunikační prostředky a instituce, které dokáží velkokapacitně vyrábět sdělení veřejného charakteru a distribuovat je směrem k rozptýlenému, rozmanitému a individuálně neurčenému publiku“*. Mezi masová média tedy patří například televize, internet, rozhlas, noviny, časopisy. Pojem média je podstatně širší, pod média můžeme mimo již výše zmíněné prostředky masové komunikace zahrnout například i technické prostředky jako počítačovou síť, výkladní skříně nebo obaly výrobků a další.

Masová média jsou všudypřítomná, dostupná, invazivní, přesvědčivá a silně ovlivňují lidskou psychiku a sociální chování lidí. Zároveň jsou však mocná a návyková. Lidem nabízí informace, zábavu a uvolnění, přináší témata vhodná k běžné konverzaci, formují potřeby a vkus publika, ovlivňují tvorbu životních hodnot a organizují lidem život (Urban, 2011). Podíl médií na vytváření názorů na dění ve světě neustále narůstá. Soudy a jednotlivé významné soudní spory se stávají součástí mediálního diskurzu, který soudní spory personalizuje, dramatizuje a publiku je podává v atraktivních příbězích, často bez odborné argumentace.

Heger (2012, s. 187) definuje vztah mezi organizacemi veřejné správy a médii tak, že *„funkční a demokratická veřejná správa není možná bez informovanosti občanů a k tomu se oba subjekty vzájemně potřebují. Slabě a povrchně informovaná, politiky zmanipulovaná nebo jednostranně komerčně orientovaná média mohou fungování správy uškodit vytvářením stereotypů a mylných představ o jejím fungování.“*

5 Výzkumné šetření mapující názory veřejnosti na činnost okresních soudů

Závěrečná kapitola je věnována vlastnímu výzkumnému šetření, jehož cílem je zjistit názory veřejnosti na činnost okresních soudů. Výzkumné šetření navazuje na předcházející kapitoly, ve kterých byla prostřednictvím poznatků z prostudované odborné literatury popsána organizace a činnost soudů a problematika veřejnosti a veřejného mínění. Následující kapitola popisuje průběh výzkumného šetření, ve kterém byla zvolena kvantitativní metoda sběru dat provedená formou dotazníku vlastní konstrukce a dále závěrečnou interpretaci dat.

5.1 Výzkumný problém a výzkumné cíle

Stanovení výzkumného problému je základní krok, od kterého se odvíjí všechny další kroky výzkumného šetření. Vzhledem k tomu, že Gavora (2000, s. 26) definuje tři druhy tří druhy výzkumných problémů – deskriptivní, relační a kauzální a dále uvádí, že „*deskriptivní výzkumný problém zjišťuje a popisuje situaci, stav nebo výskyt určitého jevu*“, byl pro účely tohoto výzkumného šetření stanoven deskriptivní výzkumný problém. Gavora (2000) dále uvádí, že v případě použití deskriptivního výzkumného problému nelze formulovat vědecké hypotézy, neboť hypotézy vyjadřují vztah mezi dvěma proměnnými.

S ohledem na výše zmíněné byl výzkumný problém stanoven následující otázkou: **Jaké jsou názory veřejnosti na činnost okresních soudů?** K zodpovězení výzkumného problému je nezbytné vymezit cíl výzkumného šetření. Pro potřeby tohoto výzkumného šetření byly kromě hlavního cíle stanoveny tři dílčí cíle, které jsou dále rozpracovány do jednotlivých otázek použitých v dotazníku:

Hlavní cíl

Cílem výzkumného šetření je zjistit názory veřejnosti na činnost okresních soudů.

Dílčí cíle

- 1) Zjistit, jaká část veřejnosti se zúčastnila soudního řízení a v jakém postavení.
- 2) Zjistit míru informovanosti veřejnosti o okresních soudech a jejich činnosti.
- 3) Zjistit názory veřejnosti na výkon funkce soudce.

Hlavní cíl výzkumného šetření bude naplněn prostřednictvím dotazníkových otázek č. 12 a č. 13.

První dílčí cíl bude naplněn prostřednictvím dotazníkových otázek č. 5, č. 6 a č. 7. Ke zjištění druhého dílčího cíle budou využity otázky č. 8, č. 9, č. 10 a č. 11. Třetí dílčí cíl bude naplněn prostřednictvím dotazníkových otázek č. 14 a č. 15.

5.2 Použitá výzkumná metoda a výzkumný soubor

Kvantitativně orientované výzkumné šetření bylo provedeno formou dotazníku vlastní konstrukce (příloha č. 1), který lze považovat za nejvhodnější způsob zkoumání s ohledem na stanovený výzkumný problém. Podle Gavory (2010) je dotazník ekonomickým výzkumným nástrojem pro hromadné získávání údajů o velkém počtu respondentů.

Dotazník byl vytvořen na on-line platformě Survio, přičemž data nebyla získávána jinou cestou, než prostřednictvím uvedeného on-line dotazníku. Dotazníkové šetření bylo realizováno v průběhu měsíců února a března roku 2022. Před spuštěním vlastního výzkumného šetření byl dotazník pro ověření srozumitelnosti jednotlivých otázek konzultován se dvěma respondenty prostřednictvím krátkého interview. Během tohoto interview bylo shledáno, že oba respondenti porozuměli všem položeným otázkám. Následně byli tito respondenti požádáni o opětovné vyplnění dotazníku prostřednictvím platformy Survio.

Dotazník se sestává z krátké předmluvy, ve které jsou respondenti požádáni o vyplnění dotazníku, seznámení s cílem dotazníkového šetření a ujištění o zachování jejich anonymity. Následně je formulováno celkem 17 otázek. Čtyři úvodní otázky jsou zaměřeny na zjištění faktografických údajů: věku, pohlaví, nejvyššího dosaženého vzdělání a pracovního zařazení respondentů. Vyjma otázky č. 9, jsou všechny otázky uzavřené, ačkoliv je třeba upozornit na skutečnost, že u otázek č. 3, č. 4, č. 6, č. 7 a č. 14 je vyhrazen prostor pro doplnění jiné odpovědi, než je respondentovi nabízena. V otázkách č. 7 a č. 14 je respondentovi nabídnuta možnost zvolení více než jedné odpovědi.

Administrace dotazníku proběhla v různých skupinách na sociální síti Facebook a dále jsem se s prosbou o spolupráci ohledně administrace dotazníku obrátila na své přátele a známé. Výzkumný soubor je tak tvořen respondenty, kteří sami reagovali na výzvu k vyplnění dotazníku, byli tedy získáni pomocí metody samovýběru a nejedná se o reprezentativní vzorek populace. O reprezentativním vzorku lze hovořit v případě, kdy jsou respondenti vybráni pomocí náhodného výběru. Ze statistiky uvedené na platformě Survio vyplývá, že dotazník oslovil celkem 569 respondentů, kteří

dotazník navštívili. Z tohoto počtu dotazník vyplnilo 333 respondentů. Návratnost dotazníku se tedy dostala na úroveň 58,5 %. Kontrolou dotazníků bylo zjištěno, že 4 respondenti odeslali dotazník nevyplněný. Tyto 4 odpovědi byly vyřazeny a výzkumný soubor tak zahrnoval 329 respondentů.

Respondenti byli rozděleni do 4 věkových kategorií. Výzkumného šetření se nezúčastnila žádná osoba mladší 18 let. Největší podíl tvořili respondenti ve věkové kategorii 18-39 let, celkem 249. Věkovou kategorií 40-59 let zastupovalo celkem 67 respondentů a 13 respondentů bylo je starších 60 let.

Tabulka č. 1: Struktura respondentů podle věku

Věk	Počet respondentů	Podíl
méně než 18 let	0	0,0 %
18 – 39 let	249	75,7 %
40 – 59 let	67	20,4 %
více než 60 let	13	4,0 %

Výzkumný soubor tvořilo 263 žen (79,9 %) a 66 mužů (20,1 %).

Tabulka č. 2: Struktura respondentů podle pohlaví

Pohlaví	Počet respondentů	Podíl
žena	263	79,9 %
muž	66	20,1 %

U respondentů bylo zjišťováno také jejich nejvyšší dosažené vzdělání. Kategorie byly zvoleny s ohledem na základní stupně vzdělávání v České republice – základní, střední s výučním listem, střední s maturitou, vyšší odborné a vysokoškolské. Pro případ potřeby byla umožněna také volba odpovědi „jiné“, přičemž této odpovědi nevyužil žádný z respondentů. Největší podíl tvořili respondenti, jejichž nejvyšší dosažené vzdělání bylo střeni s maturitou, celkem 179.

Tabulka č. 3: Struktura respondentů podle nejvyššího dosaženého vzdělání

Nejvyšší dosažené vzdělání	Počet respondentů	Podíl
základní	5	1,5 %
střední s výučním listem	8	2,4 %
střední s maturitou	179	54,4 %
vyšší odborné	16	4,9 %
vysokoškolské	121	36,8 %
jiné	0	0,0 %

Čtvrtá otázka dotazníku zjišťovala pracovní zařazení respondentů. Respondentům bylo nabídnuto celkem 6 odpovědí s tím, že mohli vybrat jen jednu z nabízených odpovědí. Největší podíl respondentů tvořili studenti, celkem 150. Výzkumného šetření se dále zúčastnilo 12 seniorů, 7 osob samostatně výdělečně činných a 1 nezaměstnaná osoba. Pro větší přehlednost byli zaměstnanci rozděleni do dvou kategorií – zaměstnanci soukromé sféry, celkem 76 respondentů a zaměstnanci veřejné správy, celkem 70 respondentů. Poslední možná odpověď byla „jiné“, přičemž této odpovědi využilo 13 respondentů. Mezi těmito 13 respondenty byly 4 ženy na rodičovské dovolené, 1 žena v domácnosti, 1 zaměstnanec v neziskovém sektoru, 1 zaměstnanec ve státní škole a zbývajících 6 respondentů ve své odpovědi nakombinovalo více možností: student + zaměstnanec v soukromé sféře + OSVČ; OSVČ, student i zaměstnanec na částečný úvazek; rodičovská dovolená, student, OSVČ; student, zaměstnanec na částečný úvazek; zaměstnanec, student, matka na mateřské dovolené; státní zaměstnanec, student, invalidní důchodce.

Tabulka č. 4: Struktura respondentů podle pracovního zařazení

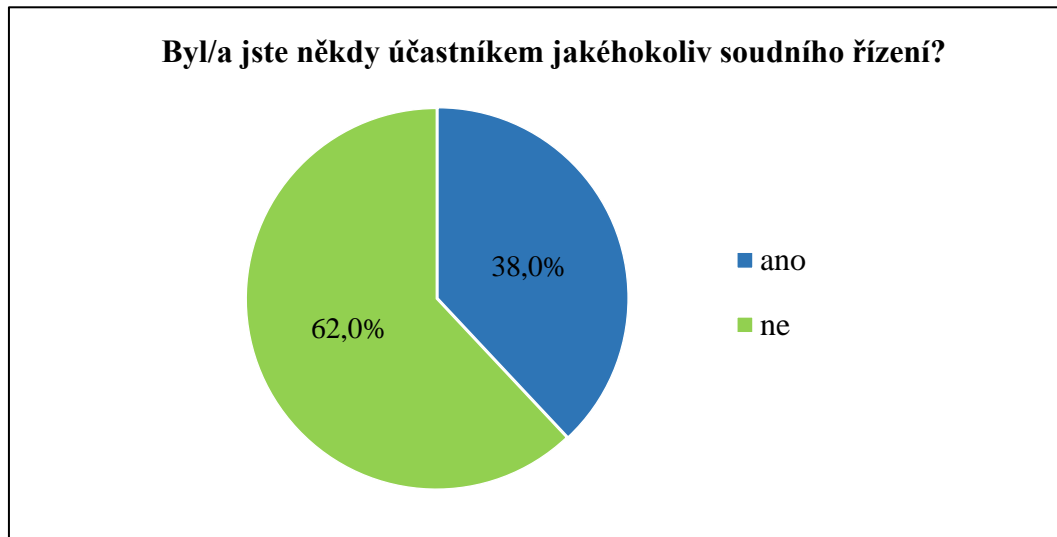
Pracovní zařazení	Počet respondentů	Podíl
student	150	45,6 %
senior	12	3,6 %
zaměstnanec v soukromé sféře	76	23,1 %
zaměstnanec ve veřejné správě (státní správa a samospráva)	70	21,3 %
OSVČ (osoba samostatně výdělečně činná)	7	2,1 %
nezaměstnaný	1	0,3 %
jiné	13	4,0 %

5.3 Výsledky výzkumného šetření

Následující část práce se zaměřuje na interpretaci výsledků výzkumného šetření. První čtyři otázky dotazníku zjišťovaly faktografické údaje týkající se respondenta (věk, pohlaví, nejvyšší dosažené vzdělání a pracovní zařazení). Další otázky zjišťovaly, kolik respondentů bylo účastníkem soudního řízení, případně jakého, dále informovanost respondentů o činnosti okresních soudů a názory respondentů na činnost a nezájatost rozhodování soudů. Odpovědi respondentů jsou vyjádřeny v grafech.

Otázka č. 5: Byl/a jste někdy účastníkem jakéhokoliv soudního řízení?

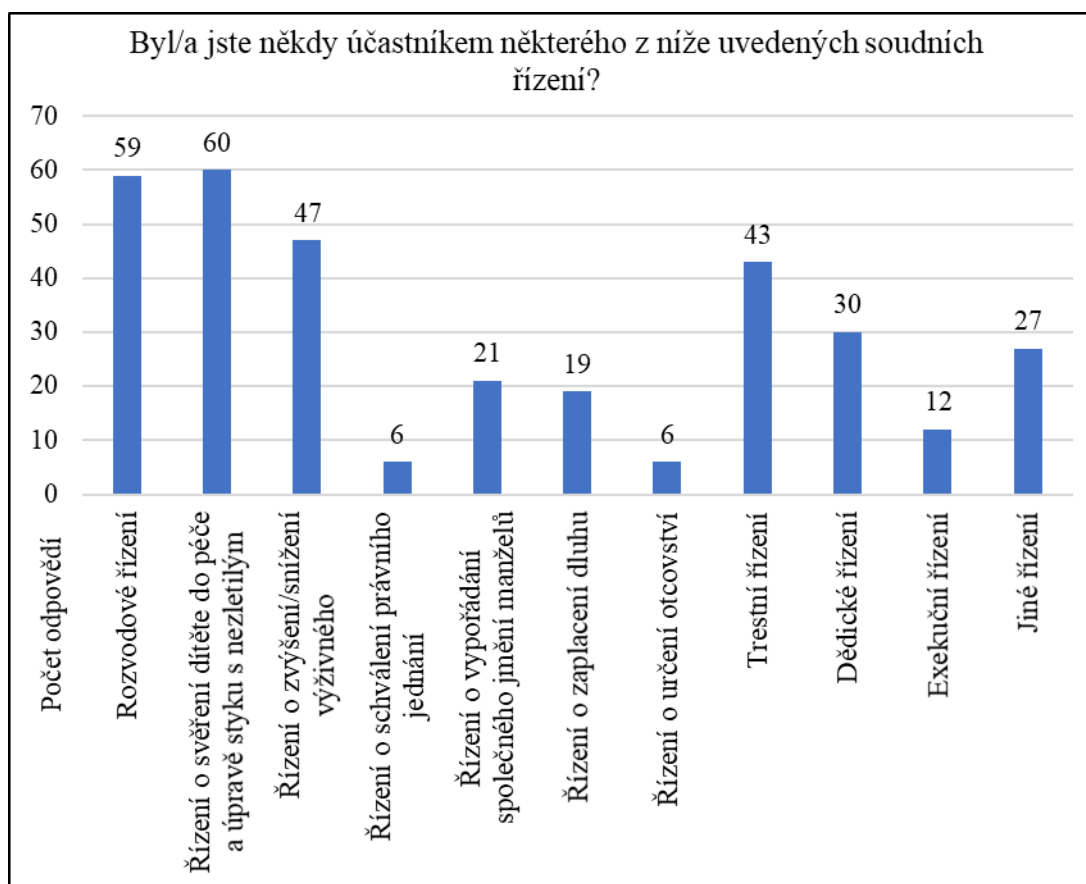
Respondenti měli na výběr jednu ze dvou odpovědí. Možnost „ano“ zvolilo 125 respondentů (38 %) a možnost „ne“ zvolilo 204 respondentů (62 %).

Graf č. 1: Účast respondentů na soudních řízeních

Otázka č. 6: Byl/a jste někdy účastníkem některého z níže uvedených soudních řízení?

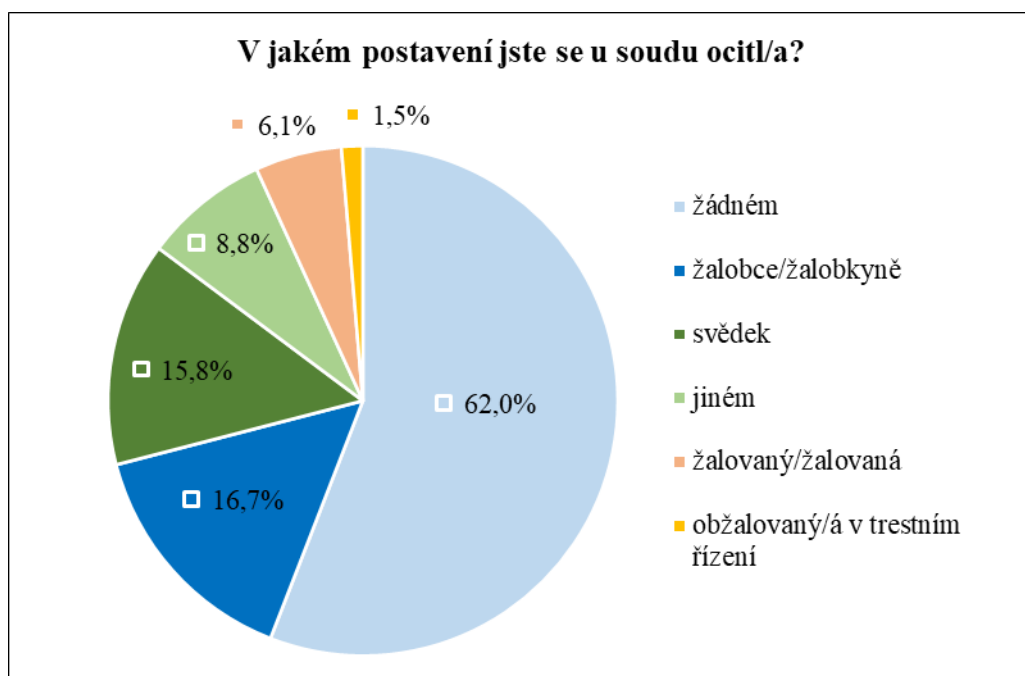
Otázka č. 6 navazovala na otázku č. 5 a respondenti, kteří u otázky č. 5 zvolili odpověď „ne“, na otázku č. 6 neodpovídali. Respondentům bylo předestřeno 10 položek v podobě konkrétních soudních řízení a položka „jiné řízení“. Respondentům bylo nabídnuto 10 následujících soudních řízení: rozvodové řízení, řízení o svěřeni dítěte do péče a o úpravě styku s nezletilým, řízení o zvýšení/snížení výživného, řízení o schválení právního jednání, řízení o vypořádání společného jmění manželů, řízení o zaplacení dluhu, řízení o určení otcovství, trestní řízení, dědické řízení, exekuční řízení a položka „jiné řízení“, u kterých měli respondenti zvolit odpověď „ano“ nebo „ne“ s ohledem na to, zda byli účastníky toho kterého soudního řízení. Na otázku č. 6 odpovídalo 125 respondentů s tím, že většina jich označila odpověď „ano“ u vícero položek. Respondenti nejčastěji vybírali odpověď rozvodové řízení, celkem 59 respondentů, a také řízení o svěřeni dítěte do péče a o úpravě styku s nezletilým, celkem 60 respondentů. Více než třetina respondentů (47 respondentů), kteří se zúčastnili soudního řízení, odpověděla, že se zúčastnili řízení o zvýšení/snížení výživného a také více než třetina (43 respondentů) se jich zúčastnilo trestního řízení.

Graf č. 2: Počet respondentů, kteří byli účastníky jednotlivých soudních řízení

Otázka č. 7: V jakém postavení jste se u soudu ocitl/a?

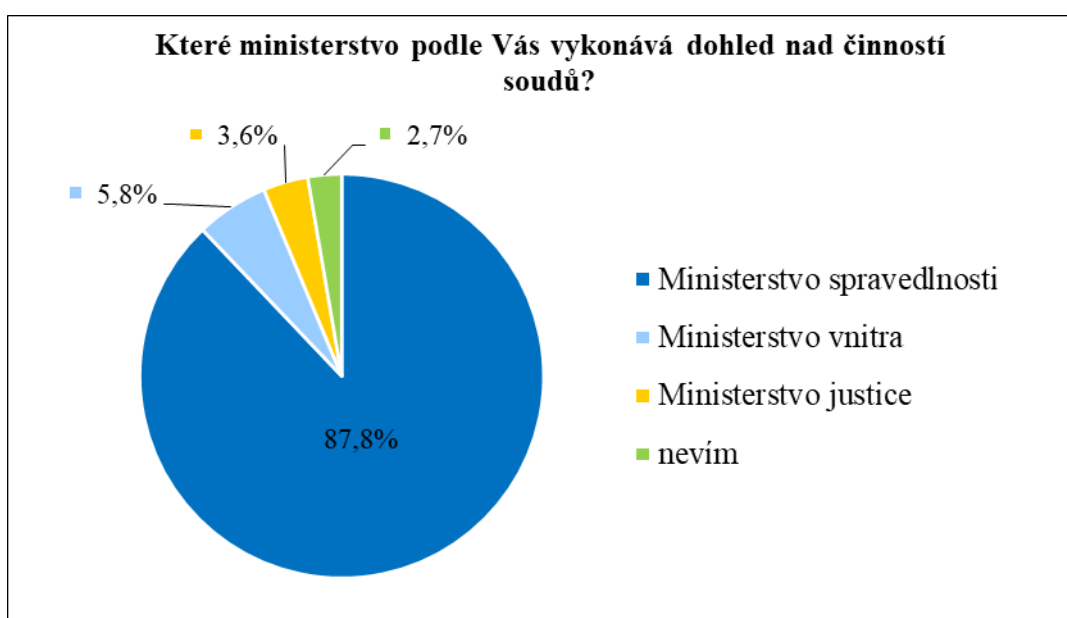
Otázka č. 7 zjišťovala, v jakém postavení se respondenti před soudem vyskytli. Odpovědi byly rozděleny do šesti kategorií a respondenti měli možnost vybrat více odpovědí. Nejčastěji respondenti odpovídali, že se u soudu vůbec nikdy neocitli, celkem 204 respondentů (62 %). V roli žalobce či žalobkyně se u soudu vyskytlo 55 respondentů (16,7 %) a v roli žalované či žalovaného 20 respondentů (6,1 %). Pět dotazovaných respondentů (1,5 %) u soudu vystupovalo v roli obžalované či obžalovaného v trestním řízení. Dále měli respondenti možnost zvolit odpověď, že u soudu vystupovali jako svědci, této možnosti využilo 52 respondentů (15,8 %). Poslední respondentům nabídnutá odpověď byla v „jiném“ postavení, přičemž této možnosti využilo 29 respondentů (8,8 %). Mezi těmito 29 respondenty převažují respondenti, kteří se soudního řízení zúčastnili jako veřejnost, dále dědic či dědička, navrhovatel či odpůrce v rozvodovém řízení, poškození, rodiče nezletilých a nezletilí, o jejichž svěřeni do péče a výživném se rozhodovalo. Mezi respondenty byla jedna žena, která u soudu pracuje, jeden soudní tlumočník a jeden zástupce účastníka řízení (advokát).

Graf č. 3: Konkrétní postavení respondentů u soudu

Otázka č. 8: Které ministerstvo podle Vás vykonává dohled nad činností soudů?

U otázky č. 8 měli respondenti zvolit odpověď na otázku, které ministerstvo vykonává dohled na činností soudů. Respondentům byly nabídnuty čtyři možnosti odpovědí. Celkem 289 respondentů (87,8 %) zvolilo správnou odpověď, tedy Ministerstvo spravedlnosti. Druhou nejčastěji volenou odpovědí bylo Ministerstvo vnitra, tuto možnost zvolilo 19 respondentů (5,8 %). 12 respondentů (3,6 %) zvolilo možnost Ministerstvo justice. Nejnižší počet odpovědí bylo zaznamenáno u odpovědi „nevím“, kterou zvolilo 9 respondentů (2,7 %).

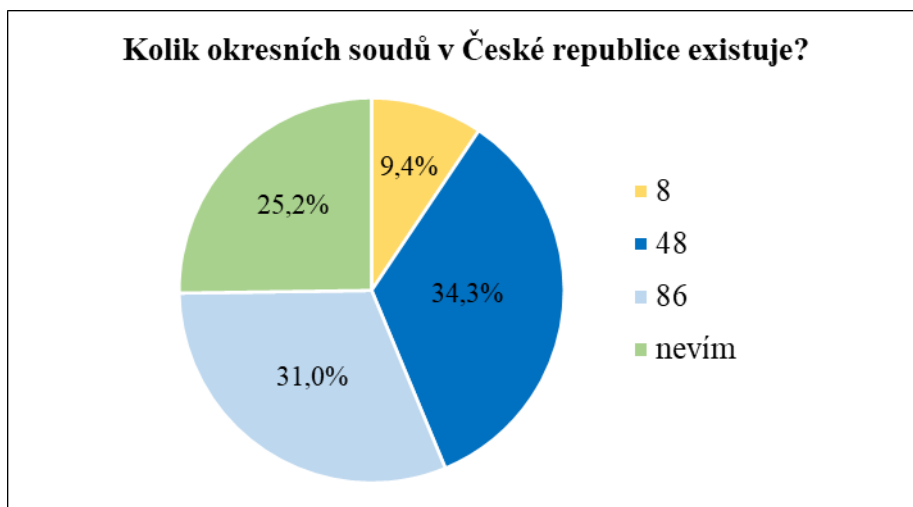
Graf č. 4: Ministerstvo vykonávající dohled nad činností soudů

Otázka č. 9: Jaký je podle Vás hlavní úkol soudů?

Devátá otázka byla jedinou otevřenou otázkou v dotazníku. Otázka zjišťovala, jaký je podle respondentů hlavní úkol soudů. Z jednotlivých odpovědí vyplývá, že většina respondentů považuje za hlavní úkol soudů rozhodování, souzení, řešení sporů a spravedlnost. Tyto možnosti byly v různých podobách nejčastějšími odpověďmi. Pět respondentů na tuto otázku neodpovědělo, respektive jejich odpovědi byly: dvakrát „“, „xx“ a dvakrát „nevím“. Mezi odpověďmi se však objevily například i následující možnosti: zachovat právní stát; práva občana; rozhřešení; chránit lidská práva; udělat rozsudek; najít řešení; poskytovat soudní ochranu; pomoci lidem, když to nedokáží sami; spravedlnost pro naši zem; kontrolovat parlament, zákony, soudit; rozhodnutí v nejasných případech o tom kdo má pravdu a jak co bylo; dohled nad dodržováním zákonů ČR; hájit zájmy účastníků řízení; dělat správné rozhodnutí bez emocí ke druhé straně; pomáhat řešit problémy; snaha zachovat demokracii v české republice pomocí rušení ilegálních protipandemických opatření; spravedlivě najít nejlepší cestu; posílat zločince do vězení; zastupovat stát. Úplný výčet jednotlivých odpovědí na otázku č. 9 je připojen jako příloha č. 2.

Otázka č. 10: Kolik okresních soudů v České republice existuje?

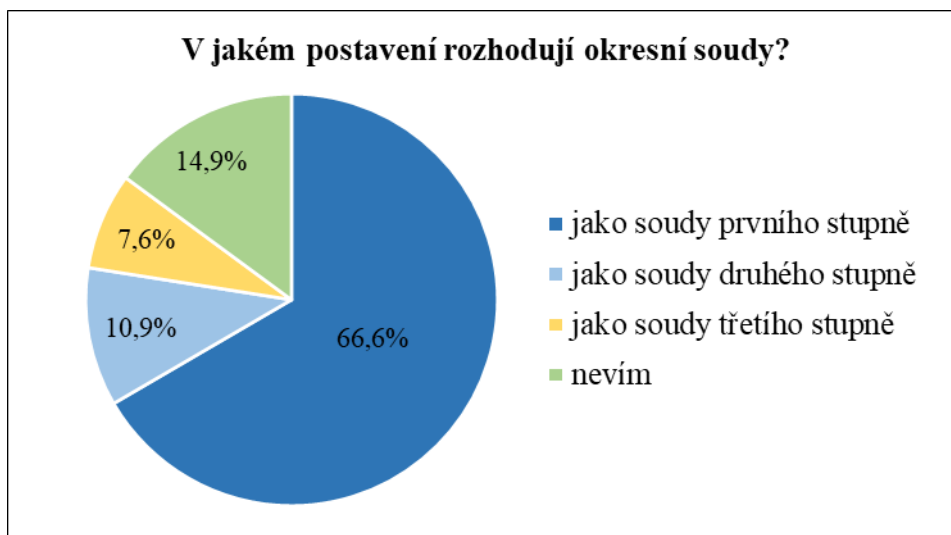
Otázka č. 10 byla uzavřená a respondenti v ní měli zvolit počet českých okresních soudů. Respondentům byly nabídnuty čtyři odpovědi. Nejvyšší počet respondentů 113 (34,3 %) zvolilo odpověď „48“. Správnou odpověď, tedy „86“ okresních soudů, zvolilo 102 respondentů (31 %). 31 respondentů (9,4 %) zvolilo odpověď „8“ okresních soudů. Poslední možností byla odpověď „nevím“, kterou zvolilo 83 respondentů (25,2 %).

Graf č. 5: Počet okresních soudů v České republice

Otázka č. 11: V jakém postavení rozhodují okresní soudy?

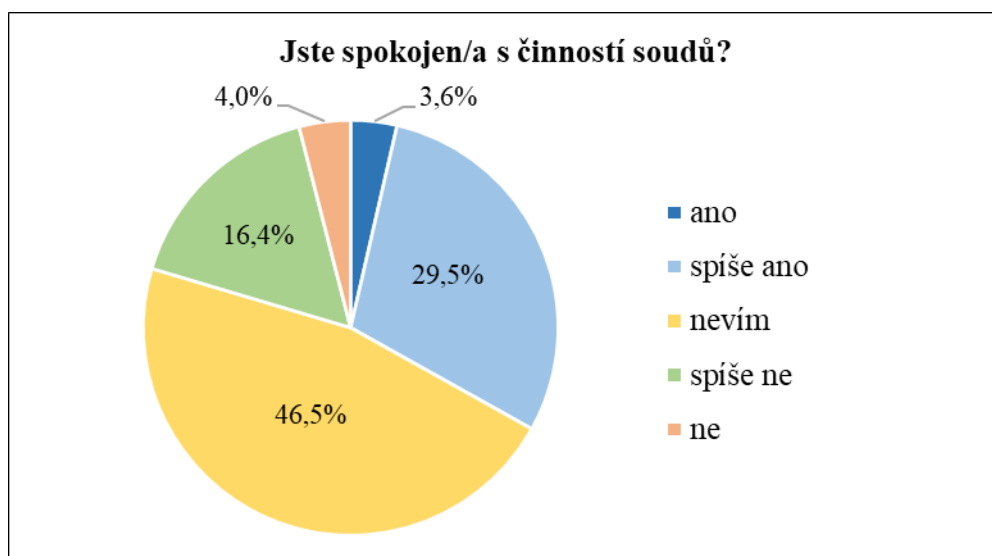
Otázka č. 11 byla uzavřená a respondenti v ní měli určit, v jakém postavení okresní soudy rozhodují. Respondentům byly nabídnuty čtyři odpovědi. Správnou odpověď „jako soudy prvního stupně“ zvolilo 219 respondentů (66,6 %). Druhou nejčastěji volenou odpovědí byla možnost „nevím“, kterou zvolilo 49 respondentů (14,9 %). Odpověď „jako soudy druhého stupně“ zvolilo 36 respondentů (10,9 %). Poslední odpověď „jako soudy třetího stupně“ zvolilo 25 respondentů (7,6 %).

Graf č. 6: Postavení okresních soudů při jejich rozhodovací činnosti

Otázka č. 12: Jste spokojen/a s činností soudů?

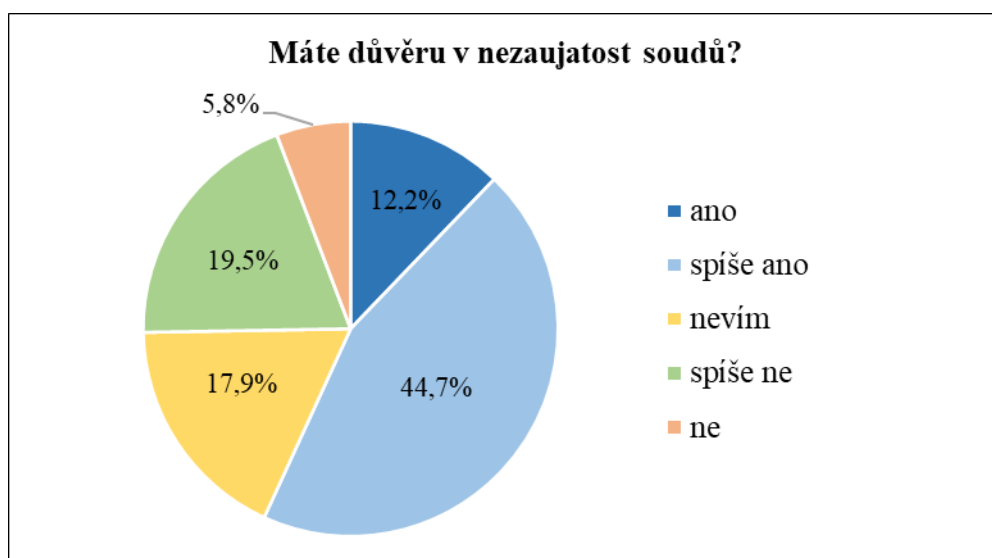
Otázka č. 12 byla uzavřená a respondenti v ní měli odpovědět, zda jsou spokojeni s činností soudů. Odpovědi byly rozděleny do pěti kategorií. Celkem 153 respondentů (46,5 %) na otázku, zda jsou s činností soudů spokojeni, odpovědělo „nevím“. V pořadí dalšími nejčastěji vybíranými odpověďmi bylo „spíše ano“ a „spíše ne“. Odpověď „spíše ano“ zvolilo 97 respondentů (29,5 %) a odpověď „spíše ne“ zvolilo 54 respondentů (16,4 %). Naopak nejméně vybíranými odpověďmi bylo „ano“ a „ne“. Odpověď „ne“ zvolilo 13 respondentů (4 %) a odpověď „ano“ zvolilo 12 respondentů (3,6 %).

Graf č. 7: Spokojenost respondentů s činností soudů

Otázka č. 13: Máte důvěru v nezájatost soudů?

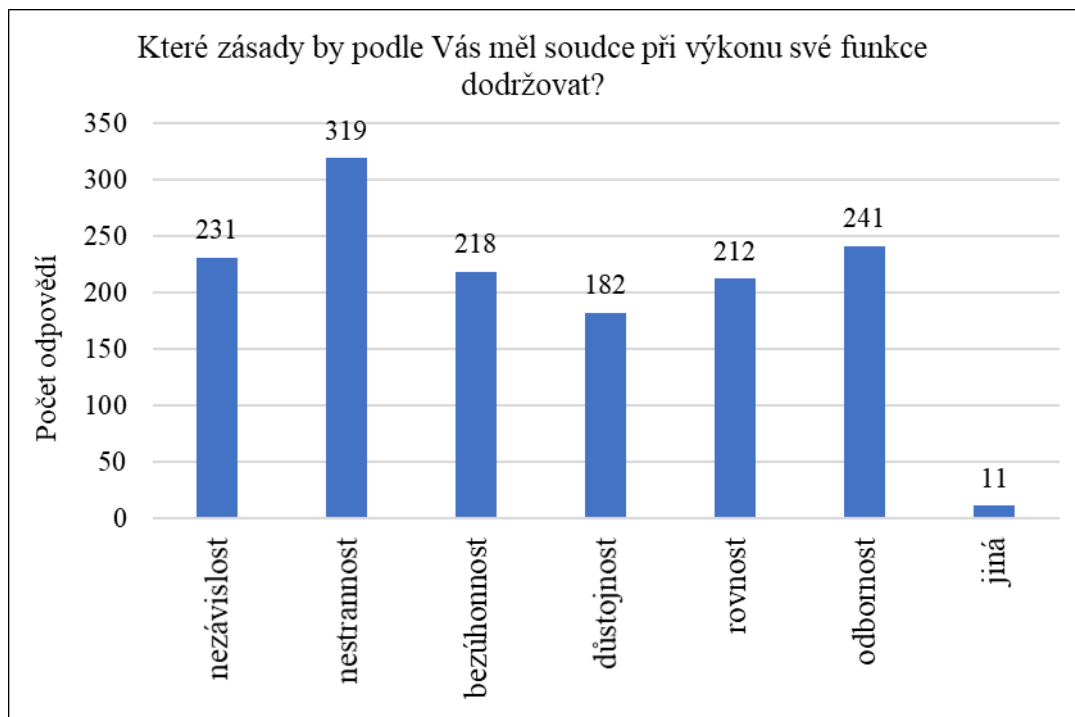
Otázka č. 13 byla uzavřená a respondenti v ní měli odpovědět, zda mají důvěru v nezájatost soudů. Odpovědi byly opět rozděleny do pěti kategorií. Nejvyšší počet respondentů, tedy 147 (44,7 %), odpovědělo „spíše ano“. Druhá nejčastější odpověď byla „spíše ne“, tuto odpověď zvolilo 64 respondentů (19,5 %). Odpověď „nevím“ zvolilo 59 respondentů (17,9 %). Celkem 40 respondentů (12,2 %) zvolilo odpověď „ano“. Nejméně respondenti vybírali odpověď „ne“, celkem 19 respondentů (5,8 %).

Graf č. 8: Důvěra respondentů v nezájatost soudů

Otázka č. 14: Které zásady by podle Vás měl soudce při výkonu své funkce dodržovat?

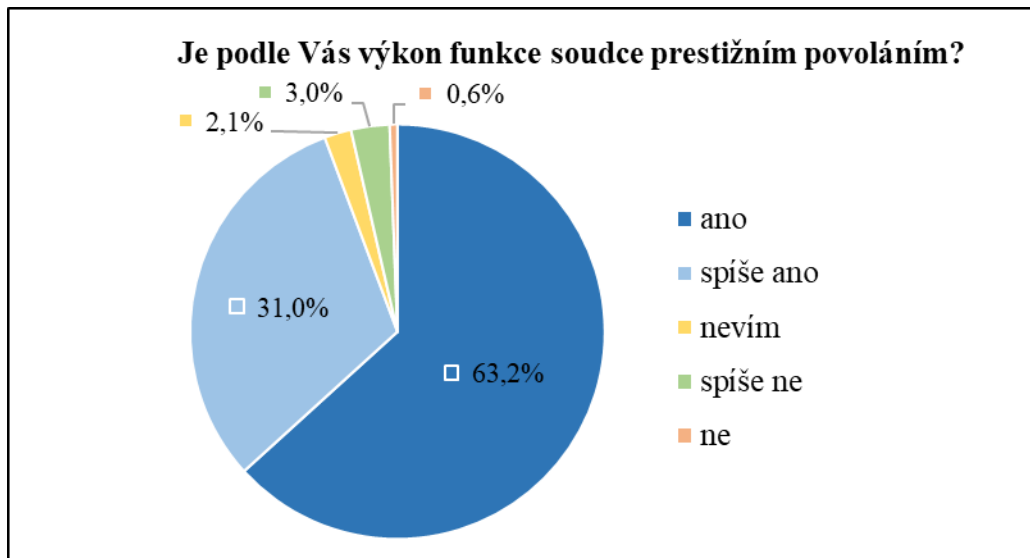
V otázce č. 14 se respondenti měli vyjádřit k zásadám, které by měl soudce při výkonu své funkce dodržovat. Respondentům bylo k výběru nabídnuto 6 odpovědí (nezávislost, nestrannost, bezúhonnost, důstojnost, rovnost a odbornost), které odpovídaly konkrétním Etickým zásadám chování soudce (viz kapitola 4.2) a dále odpověď „jiná“, kde respondentům bylo umožněno uvést jinou zásadu, kterou by měl soudce při svém výkonu funkce dodržovat. Respondenti u této otázky mohli zvolit více odpovědí. Nejčastěji respondenti vybírali zásady v tomto pořadí: nestrannost (319 respondentů), odbornost (241 respondentů), nezávislost (231 respondentů), bezúhonnost (218 respondentů), rovnost (212 respondentů), důstojnost (182 respondentů). Odpověď „jiná“ zvolilo celkem 11 respondentů a jejich odpovědi byly následující: objektivita; neúplatnost; neúplatnost; spravedlnost; rozhodovat na základě zákona; měl by být empatický a naslouchat a dohledat pravdivě pravdu!!; spravedlnost; neustálé učení se, seberealizace; větší rychlost; racionálnost; čestnost.

Graf č. 9: Zásady, které by měl soudce při výkonu své funkce dodržovat

Otázka č. 15: Je podle Vás výkon funkce soudce prestižním povoláním?

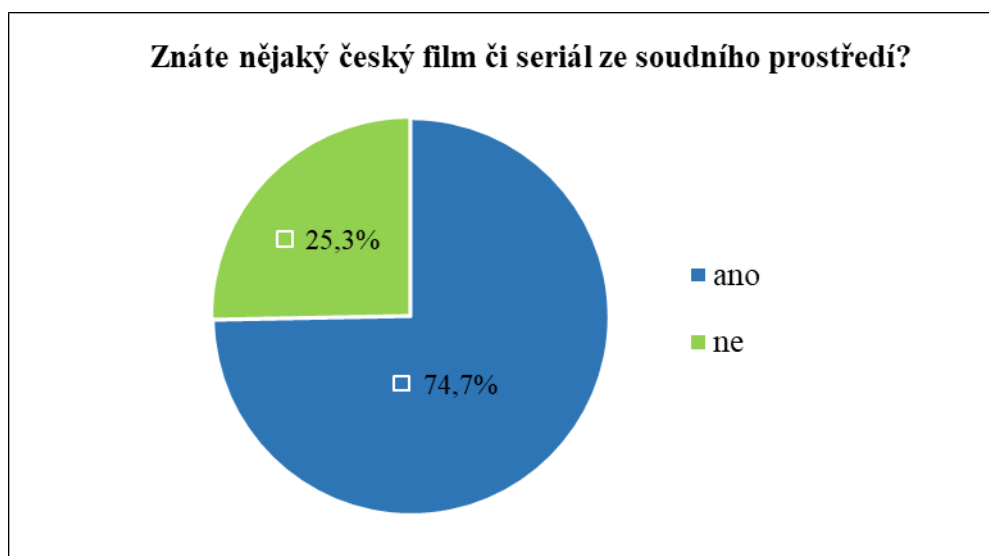
Dotazníkové šetření se zaměřilo i na to, jak veřejnost vnímá výkon funkce soudce. Otázka č. 15 byla uzavřená a odpovědi byly rozděleny do pěti kategorií. Respondenti měli odpovědět, zda je podle nich výkon funkce soudce prestižním povoláním. Nejvyšší počet respondentů, tedy 208 (63,2 %), odpovědělo „ano“. Druhá nejčastější odpověď byla „spíše ano“, tuto odpověď zvolilo 102 respondentů (31 %). Odpověď „nevím“ zvolilo 7 respondentů (2,1 %). Celkem 10 respondentů (3 %) zvolilo odpověď „spíše ne“ a pouze 2 respondenti (0,6 %) zvolili odpověď „ne“.

Graf č. 10: Prestižnost povolání výkonu funkce soudce

Otázka č. 16: Znáte nějaký český film či seriál ze soudního prostředí?

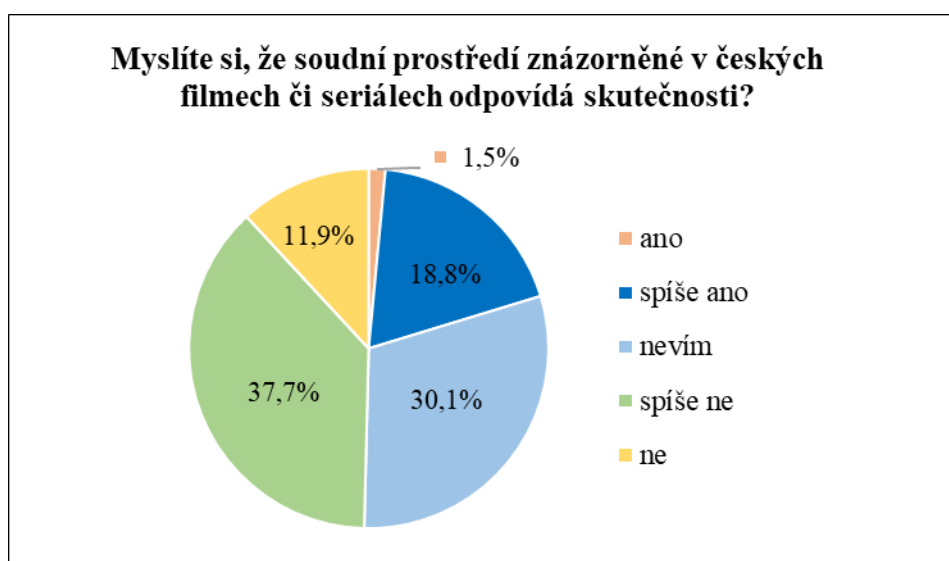
Otázka č. 16 zjišťovala povědomí respondentů o českých filmech či seriálech ze soudního prostředí. Respondenti měli odpovědět na otázku, zda znají nějaký český film či seriál ze soudního prostředí a v kladném případě uvést, jak český film či seriál znají. Celkem 246 respondentů (74,7 %) vybralo odpověď „ano“ a 83 respondentů (25,3 %) zvolilo možnost „ne“. Nejčastěji respondenti uváděli seriály vysílané na TV Barrandov, v různých podobách se jednalo o následující seriály: Soudkyně Barbara, Soudce Alexandr, Soudy Kláry Slámové. Mezi dalšími odpověďmi byly seriály Život a doba soudce A. K., Rozsudek a Podle práva. Po jednom respondentovi uvedlo Dvanáct rozhněvaných mužů a Na lavici obžalovaných justice.

Graf č. 11: Povědomí respondentů o českých filmech či seriálech ze soudního prostředí

Otázka č. 17: Myslíte si, že soudní prostředí znázorněné v českých filmech či seriálech odpovídá skutečnosti?

Poslední otázka č. 17 byla uzavřená a respondenti v ní měli odpovědět, zda si myslí, že soudní prostředí znázorněné v českých filmech či seriálech odpovídá skutečnosti. Odpovědi byly rozděleny do pěti kategorií. Nejvyšší počet respondentů, tedy 124 (37,7 %), odpovědělo „spíše ne“. Druhá nejčastější odpověď byla „nevím“, tuto odpověď zvolilo 99 respondentů (30,1 %). Odpověď „spíše ano“ zvolilo 62 respondentů (18,8 %). Celkem 39 respondentů (11,9 %) zvolilo odpověď „ne“ a 5 respondentů (1,5 %) zvolilo odpověď „ano“.

Graf č. 12: Názor respondentů na soudní prostředí znázorněné v českých filmech či seriálech

5.4 Souhrn výsledků výzkumného šetření

Výzkumné šetření bylo realizováno kvantitativní metodou sběru dat, která byla provedena formou dotazníku vlastní konstrukce. Výzkumný soubor zahrnoval celkem 329 respondentů.

Dílčí cíl č. 1: Zjistit, jaká část veřejnosti se zúčastnila soudního řízení a v jakém postavení.

Interpretace výsledků: Vyhodnocením dotazníkových otázek č. 5 a č. 6 bylo zjištěno, že 204 respondentů (62 %) nikdy nebylo účastníkem soudního řízení. Mezi 125 respondenty (38 %), kteří byli účastníky soudního řízení, převažovali účastníci rozvodového řízení (59 respondentů) a řízení o svěřením dítěte do péče a o úpravě styku s nezletilým (60 respondentů). Po vyhodnocení otázky č. 7 bylo zjištěno, že 204 respondentů (62 %) se u soudu nevyskytlo v žádném postavení, mezi respondenty však byli i žalobci či žalobkyně, žalovaní, obžalovaní v trestním řízení, svědci, veřejnost, dědicové, navrhovatelé či odpůrci v rozvodovém řízení, poškození, rodiče nezletilých a nezletilí, o jejichž svěřením do péče a výživném se rozhodovalo.

Dílčí cíl č. 2: Zjistit míru informovanosti veřejnosti o okresních soudech a jejich činnosti.

Interpretace výsledků: Vyhodnocením otázky č. 8 bylo zjištěno, že 289 respondentů (87,8 %) si je vědomo, že Ministerstvo spravedlnosti vykonává dohled nad činností soudů. K odpovědím u otázky č. 9 lze uvést, že většina respondentů zjednodušeně vystihla hlavní úkol soudů, když nejčastější odpovědi byly „rozhodovat“, „soudit“, „spravedlnost“ a „řešit spory“. Výsledky otázky č. 10 ukazují, že pouze 102 respondentů (31 %) vědělo či správně odhadlo, kolik okresních soudů v České republice existuje. Vyhodnocením otázky č. 11 bylo zjištěno, že 219 respondentů (66,6 %) vědělo či správně odhadlo, že okresní soudy rozhodují jako soudy prvního stupně.

Dílčí cíl č. 3: Zjistit názory veřejnosti na výkon funkce soudce.

Interpretace výsledků: Po vyhodnocení otázky č. 15 bylo zjištěno, že 208 respondentů (63,2 %) vnímá výkon funkce soudce jako prestižní povolání a dalších 102 respondentů (31 %) na tuto otázku odpovědělo „spíše ano“. Celkem 310 respondentů (94,2 %) tak vnímá či spíše vnímá výkon funkce soudce jako prestižní povolání. Vyhodnocením otázky č. 14 bylo zjištěno, že respondenti považují za nejdůležitější zásadu, kterou by měl soudce při výkonu své funkce dodržovat, zásadu nestrannosti, kterou zvolilo 319

respondentů (97 %). Naopak nejméně vybranou zásadou byla zásada důstojnosti, tu zvolilo 182 respondentů (55,3 %).

Hlavní cíl: Zjistit názory veřejnosti na činnost okresních soudů.

Interpretace výsledků: Vyhodnocením otázky č. 12 bylo zjištěno, že 153 respondentů (46,5 %) neví, zda je spokojeno s činností soudů. Odpověď „nevím“ jako nejčastější volba respondentů může souviset s tím, že 204 respondentů (62 %) se nikdy neúčastnilo soudního řízení. Celkem 97 respondentů (29,5 %) odpovědělo na otázku, zda jsou spokojeni s činností soudů byla „spíše ano“ a 54 respondentů (16,4 %) odpovědělo „spíše ne“. Po vyhodnocení otázky č. 13 bylo zjištěno, že 147 respondentů (44,7 %) spíše má důvěru v nezájatost soudů a dalších 40 respondentů (12,2 %) má důvěru v nezájatost soudů. Lze tedy konstatovat, že nadpoloviční většina respondentů, celkem 187 respondentů (56,9 %), má nebo spíše má důvěru v nezájatost soudů.

Otázky č. 16 a č. 17 byly do výzkumného šetření zahrnuty z důvodu zjištění povědomí veřejnosti o českých filmech či seriálech ze soudního prostředí a názoru veřejnosti na soudní prostředí v těchto filmech či seriálech znázorněné. Vyhodnocením otázky č. 16 bylo zjištěno, že 245 respondentů (74,7 %) zná nějaký český film či seriál ze soudního prostředí. Nejčastěji však respondenti znají seriály vysílané na TV Barrandov, v různých podobách uváděli následující seriály: Soudkyně Barbara, Soudce Alexandr, Soudy Kláry Slámové. S těmito odpověďmi koresponduje i nejčastěji vybraná odpověď na otázku č. 17, zda si respondenti myslí, že soudní prostředí znázorněné v českých filmech či seriálech odpovídá skutečnosti. Na tuto otázku odpovědělo 124 respondentů (37,7 %) „spíše ne“ a dalších 39 respondentů (11,9 %) zvolilo odpověď „ne“.

Závěr

Předmětem bakalářské práce byla problematika činnosti okresních soudů. Práce je tvořena pěti kapitolami, přičemž v prvních čtyřech teoreticky zaměřených kapitolách byla provedena odborná rešerše dostupných literárních i internetových zdrojů, která čtenáři bakalářské práce umožňuje, aby se seznámil s problematikou organizace soudů a jednotlivými činnostmi okresních soudů. V první kapitole byly pojmenovány základní právní prameny upravující soudnictví, charakterizována soudní moc, soustava soudů, jednotlivé druhy soudnictví a pozice soudnictví v systému veřejné správy. Následující kapitola popisovala historický vývoj soudnictví, současnou organizaci okresních soudů a dvě základní oblasti soudnictví, které spadají do agendy okresních soudů – civilní a trestní soudnictví. Ve třetí kapitole byl vymezen pojem veřejnost, včetně vztahu veřejnosti k soudům a dále pojem veřejné mínění. Čtvrtá kapitola popisovala jednotlivé faktory, které ovlivňují pohled veřejnosti na činnost okresních soudů a závěrečná kapitola byla věnována vlastnímu výzkumnému šetření.

Cílem bakalářské práce bylo popsat organizaci a činnost okresních soudů a zjistit názory veřejnosti na jejich činnost. Cíl práce byl naplněn jednak teoretickým zpracováním tématu, ale zejména vlastním výzkumným šetřením. Hlavním cílem výzkumného šetření bylo zjistit názory veřejnosti na činnost okresních soudů. Kromě hlavního cíle byly stanoveny tři dílčí cíle: 1) Zjistit, jaká část veřejnosti se zúčastnila soudního řízení a v jakém postavení. 2) Zjistit míru informovanosti veřejnosti o okresních soudech a jejich činnosti. 3) Zjistit názory veřejnosti na výkon funkce soudce.

Výzkumné šetření bylo realizováno kvantitativní metodou sběru dat prostřednictvím dotazníku vlastní konstrukce, který byl vytvořen na základě poznatků získaných z odborné literatury. Vlastní výzkumné šetření bylo realizováno v průběhu února a března 2022 a zúčastnilo se ho celkem 329 respondentů. Výzkumné šetření bylo zaměřeno na zmapování názorů veřejnosti na činnost okresních soudů. Z výsledků výzkumného šetření vyplynulo, že 153 respondentů neví, zda je spokojeno s činností soudů. Odpověď „nevím“ jako nejčastější volba respondentů může souviset s tím, že 204 respondentů se nikdy nezúčastnilo soudního řízení. Dále bylo zjištěno, že 40 respondentů má důvěru v nezájatost soudů a dalších 147 respondentů spíše má důvěru v nezájatost soudů. Na základě zjištěných výsledků lze tedy konstatovat,

že celkem 187 respondentů, tedy více než polovina respondentů, má nebo spíše má důvěru v nezájatost soudů.

Moje bakalářská práce by mohla sloužit jako ucelený přehled poskytující základní informace z oblasti soudnictví a z oblasti organizace a činnosti okresních soudů. Při velmi optimistických vyhlídkách by výsledky výzkumného šetření mohly být podnětem pro okresní soudy, potažmo pro Ministerstvo spravedlnosti České republiky, ke zvýšení transparentnosti a posílení informovanosti veřejnosti o konkrétních činnostech okresních soudů.

Seznam použitých zdrojů

ČUHELOVÁ, Jana, DOSTÁLOVÁ, Jana, HAVRÁNEK, Jaromír a kol. *Základy práva pro pedagogy I*. Vyd. 1. Ostrava: Key Publishing, 2009. 254 s. Právo. ISBN 978-80-7418-023-1.

DUBSKÝ, Josef. *Veřejné mínění a jeho výzkum*. In: DANICS, Štefan, DUBSKÝ, Josef a URBAN, Lukáš. *Základy sociologie a politologie*. 4. upravené a rozšířené vydání. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2019, 358 s. ISBN 978-80-7380-751-1.

FORET, Miroslav. *Komunikace s veřejností*. Brno: Masarykova univerzita, 1994, 206 s. ISBN 80-210-1034-7.

GAVORA, Peter. *Úvod do pedagogického výzkumu*. 2., rozš. české vyd. Přeložil Vladimír Jůva a Vendula Hlavatá. Brno: Paido, 2010, 261 s. ISBN 978-80-7315-185-0.

HEGER, Vladimír. *Komunikace ve veřejné správě*. Praha: Grada, 2012, 256 s. Žurnalistika a komunikace. ISBN 978-80-247-3779-9.

JANDOUREK, Jan. *Sociologický slovník*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2007, 285 s. ISBN 978-80-7367-269-0.

JÜTTNER, Alfred. *Občan před soudem: Co by měl znát každý z nás*. 1. vyd. Praha: Orbis, 1970, 238 s.

KELLER, Jan. *Úvod do sociologie*. 6. vyd. Praha: Sociologické nakladatelství (SLON), 2012, 204 s. Studijní texty. ISBN 978-80-7419-102-2.

KOHOUT, Jaroslav. *Veřejné mínění, image a metody public relations*. Praha: Management Press, 1999, 122 s. ISBN 80-7261-006-6.

KRYSKA, David. *Spravedlivá prozíravost a alternativní řešení sporů*. In: POMAHAČ, Richard, HANDRLICA, Jakub, KRYSKA, David a kol. *Veřejná správa za rozcestím (právní reflexe)*. Praha: Vydala Univerzita Karlova v Praze, Právnická fakulta v nakl. Eva Rozkotová Beroun, 2013a, 184 s. ISBN 978-80-87146-92-7.

MACUR, Josef. *Soudnictví a soudní právo*. 1. vyd. Brno: Univerzita J. E. Purkyně, 1988, 154 s. Spisy Právnické fakulty University J. E. Purkyně v Brně.

MONTOUSSÉ, Marc a RENOARD, Gilles. *Přehled sociologie*. Přeložil Kateřina Dohnalová. Praha: Portál, 2005, 335 s. ISBN 80-7178-976-3.

NEVĚČNÁ, Ivana. *Základy veřejné správy*. Olomouc: Univerzita Palackého v Olomouci, 2013, 148 s. Skripta. ISBN 978-80-244-3799-6.

PETRUSEK, Miloslav, MAŘÍKOVÁ, Hana a VODÁKOVÁ, Alena. *Velký sociologický slovník*. Vyd. 1. Praha: Karolinum, 1996. 2 sv. ISBN 80-7184-310-5.

POMAHAČ, Richard, HANDRLICA, Jakub, BAŤA, Robert a kol. *Veřejná správa*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2013b. 315 s. Beckovy mezioborové učebnice. ISBN 978-80-7400-447-6.

PROUZA, Daniel. *Organizace justičního systému*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2008, 75 s. Vysokoškolská učebnice VŠERS. ISBN 978-80-86708-25-6.

REIFOVÁ, Irena. *Slovník mediální komunikace*. Praha: Portál, 2004, 327 s. ISBN 80-7178-926-7.

SCHELLEOVÁ, Ilona a kol. *Soudnictví: (historie, současnost a perspektivy)*. 1. vyd. Praha: Eurolex Bohemia, 2004. 592 s. ISBN 80-86432-65-3.

SCHELLEOVÁ, Ilona. *Organizace soudnictví a právní služby*. Praha: Alfa, 2006, 213 s. Právo Studium. ISBN 80-86575-40-3.

SCHELLEOVÁ, Ilona. *Organizace justice a právní služby*. Ostrava: Key Publishing, 2008a, 215 s. Právo. ISBN 978-80-87071-68-7.

SCHELLEOVÁ, Ilona. *Základy civilního řízení*. Vyd. 3. Ostrava: Key Publishing, 2008b, 155 s. Právo. ISBN 978-80-87071-74-8.

Soudy a soudnictví v České republice: informace pro občany. [Praha]: Ministerstvo spravedlnosti ČR, 2000, 22 s. ISBN 80-238-6940-X.

STAVINHOVÁ, Jaruška a HLAVSA, Petr. *Civilní proces a organizace soudnictví*. Brno: Masarykova univerzita, 2003, 660 s. Edice učebnic Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně. ISBN 80-210-3271-5.

URBAN, Lukáš, DUBSKÝ, Josef a MURDZA, Karol. *Masová komunikace a veřejné mínění*. Praha: Grada, 2011, 230 s. Žurnalistika a komunikace. ISBN 978-80-247-3563-4.

Velký slovník naučný: encyklopedie Diderot. Vyd. 1. Praha: Diderot, 1999. 2 sv. ISBN 80-902723-1-2.

ZOULÍK, František. *Soudy a soudnictví*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 1995, 268 s. ISBN 80-7049-114-0.

Periodikum

BARTOŠ, Aleš a PIKNA, Pavol. *Občan před soudem*. Praha: Linde, 1995, 61 s. DHK. ISSN 1210-6739.

Legislativa a legislativní dokumenty

Ústava ČR; Listina základních práv a svobod; změny zákona o volbách do Parlamentu ČR; Parlament ČR, Ústavní soud, Ombudsman, ministerstva; Antidiskriminační zákon, zákon o Sbírce zákonů: redakční uzávěrka 18. 3. 2019. Česko. Ostrava: Sagit, [1995]. ÚZ: úplné znění. ISBN 978-80-7488-343-9.

Zákon č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád). In: *Zákony pro lidi* [online]. © AION CS, s.r.o., 2010–2022 [cit. 2022-01-23]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/1961-141>.

Zákon č. 6/2002 Sb., zákon o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích). In: *Zákony pro lidi* [online]. © AION CS, s.r.o., 2010–2022 [cit. 2021-09-13]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2002-6>.

Zákon č. 218/2003 Sb., zákon o odpovědnosti mládeže za protiprávní činy a o soudnictví ve věcech mládeže a o změně některých zákonů (zákon o soudnictví ve věcech mládeže). In: *Zákony pro lidi* [online]. © AION CS, s.r.o., 2010–2022 [cit. 2022-04-12]. Dostupné z: <https://www.zakonyprolidi.cz/cs/2003-218>.

Elektronické zdroje

Ministerstvo spravedlnosti České republiky. Soudy a soudci. Online. © 2017 [cit. 2021-08-29]. Dostupné z: <https://justice.cz/web/msp/soudy-a-soudci>.

Soudcovská unie České republiky. Etické zásady chování soudce. Online. © 2017 [cit. 2022-01-22]. Dostupné z: <https://www.soudci.cz/o-nas/eticke-zasady-chovani-soudce.html>.

Seznam příloh

Příloha č. 1: Dotazník výzkumného šetření

Okresní soudy České republiky a jejich činnost z pohledu veřejnosti

Dobrý den,

Jmenuji se Kateřina Vondrušová a ráda bych Vás požádala o vyplnění následujícího dotazníku, jehož výsledky budou využity výhradně pro potřeby mé bakalářské práce. Cílem dotazníkového šetření je zmapovat názory veřejnosti na činnost okresních soudů a zjistit faktory, které tyto názory ovlivňují.

Dotazník je zcela anonymní a jeho vyplnění Vám nezabere více než 5 minut.

Mnohokrát děkuji!

1 Jaký je Váš věk?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- méně než 18 let 18-39 let 40-59 let 60 a více let

2 Jaké je Vaše pohlaví?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- žena muž

3 Jaké je Vaše nejvyšší dosažené vzdělání?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- základní střední s výučním listem střední s maturitou vyšší odborné vysokoškolské
 jiné

4 Jaké je Vaše pracovní zařazení?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- student
 senior
 zaměstnanec v soukromé sféře
 zaměstnanec ve veřejné správě (státní správa a samospráva)
 OSVČ (osoba samostatně výdělečně činná)
- nezaměstnaný
- jiné...

5 Byl/a jste někdy účastníkem jakéhokoliv soudního řízení?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- ano
 ne

6 Byl/a jste někdy účastníkem některého z níže uvedených soudních řízení?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď v každém řádku*

	Ano	Ne
Rozvodové řízení	☐	☐
Řízení o svěřeni dítěte do péče a o úpravě styku s nezletilým	☐	☐
Řízení o zvýšení/snížení výživného	☐	☐
Řízení o schválení právního jednání	☐	☐
Řízení o vypořádání společného jmění manželů	☐	☐
Řízení o zaplacení dluhu	☐	☐
Řízení o určení otcovství	☐	☐
Trestní řízení	☐	☐
Dědické řízení	☐	☐
Exekuční řízení	☐	☐
Jiné řízení	☐	☐

7 V jakém postavení jste u soudu ocitl/a?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu nebo více odpovědí. V případě odpovědi "jiném", uveďte v jakém.*

- žalobce/kyně žalovaný/á obžalovaný/á v trestním řízení svědek žádném
 jiném

8 Které ministerstvo podle Vás vykonává dohled nad činností soudů?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- Ministerstvo vnitra Ministerstvo spravedlnosti Ministerstvo justice Nevím

9 Jaký je podle Vás hlavní úkol soudů?

10 Kolik okresních soudů v České republice existuje?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- 8 48 86 nevím

11 V jakém postavení rozhodují okresní soudy?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- jako soudy prvního stupně jako soudy druhého stupně jako soudy třetího stupně nevím

12 Jste spokojen/a s činností soudů?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- ano spíše ano nevím spíše ne ne

13 Máte důvěru v nezájatost soudů?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- ano spíše ano nevím spíše ne ne

14 Které zásady by podle Vás měl soudce při výkonu své funkce dodržovat?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu nebo více odpovědí*

- nezávislost nestrannost bezúhonnost důstojnost rovnost odbornost
 jiná...

15 Je podle Vás výkon funkce soudce prestižním povoláním?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- ano spíše ano nevím spíše ne ne

16 Znáte nějaký český film či seriál ze soudního prostředí?

- ano ne

17 Myslíte si, že soudní prostředí znázorněné v českých filmech či seriálech odpovídá skutečnosti?

Nápověda k otázce: *Vyberte jednu odpověď*

- ano spíše ano nevím spíše ne ne

Příloha č. 2: Souhrn jednotlivých odpovědí na dotazníkovou otázku č. 9

Dotazníková otázka č. 9 – Jaký je podle Vás hlavní úkol soudů?

1. Rozhodovat v souladu se zákonem
2. řešit obžaloby a rozepře...?
3. Zachovat právní stát, rozhodnout spravedlivě a jednotně v jednotlivých případech.
4. zajištění a vymáhání spravedlnosti, řešení sporů
5. Nezaujatě posuzovat trestní odpovědnost
6. soudit
7. Rozhodovat o právních sporech
8. Pěstovat spravedlnost, bránit spravedlnost
9. Rozhodovat o sporech. Ukládat tresty.
10. Rozhodovat o sporech
11. Rozhodnout spor dle platné legislativy
12. Řešit a rozhodovat soudní spory - vydávat judikaturu.
13. Rozhodnout o sporných záležitostech a ukládat tresty.
14. Chránit lidská práva.
15. Rozhřešení
16. Rozhodují o občianskosprávnych a trestno-pravných veciach
17. ochrana práv a rozhodování o vině a trestech
18. Posuzovat případy, jestli došlo k porušení zákonů
19. rozhodnutí o vině a trestu, odvolání
20. Soudit
21. Soudit
22. Spravedlivě rozhodovat
23. Dohlížet nad vymáháním práva!
24. Udělat rozsudek
25. rozhodovat v trestních a civilních věcech
26. Soudit
27. Udělit adekvátní trest člověku, který je obžalován
28. Najít řešení
29. Aby rozsudek odpovídal platné legislativě
30. spravedlivé posuzování a řešení kauz
31. rozhodovat o spravedlnosti
32. Řešit neshody, problémy v případech, že se strany nedokáží sami domluvit
33. Nezaujatě řešit spory mezi účastníky řízení
34. Poskytovat soudní ochranu
35. rozhodování o právech účastníků
36. Rozhodovat spory mezi stranami.
37. Pomoci lidem, když to nedokáží sami
38. Spravedlnost pro naši zem
39. Rozhodovat o právech a povinnostech, resp. práva či povinnosti deklarovat a to vše v souladu se zákonem
40. Vymáhat dodržování právních norem
41. PoSOUdit objektivně a nestranně předložené důkazy a rozhodnout ve věci.
42. Řešit problémy s porušením práva.
43. soudní dohled, prověrky spisů
44. Vykonávat rozsudky
45. nestranně a nezávisle rozhodovat o právech a povinnostech FO a PO :)
46. Řešení sporů
47. rozhodovat ve věcech civilních sporů, rodinné péče, trestní problematice. Postihovat porušení zákonů.
48. Vydát rozhodnutí v trestním řízení
49. Soudím chování osob a s nimi spojené důsledky a následky
50. Rozhodovat

51. Okresní soudy řeší TČ s nejvyšší hranicí odnětí svobody 5 let. jedná se hlavně o přestupky, zločiny.
52. Kontrolovat parlament, zákony, soudit
53. Spravedlivě rozhodnout
54. udržovat spravedlnost
55. Aplikovat právo a vykonávat dohled nad výkonnou mocí státu.
56. Dohlížet na spravedlnost
57. Rozhodnutí v nejasných případech o tom kdo má pravdu a jak co bylo
58. konat spravedlnost
59. Vyřešit věc dle zákona
60. Spravedlnost
61. vykonávat moc soudní
62. Spravedlnost
63. Rozhodovat zda-li došlo k porušení platných zákonů.
64. Ochrana ústavnosti
65. řešit spory
66. Rozhodovat
67. Hlavně spravedlivě a citlivě řešit případy a trestat viníky zločinů
68. ochrana, rozhodování, přezkoumávání
69. Spravedlivé řešení konfliktů
70. Nezávislé rozhodování sporů
71. Zjistit okolnosti kauzy a vyhodnotit, kde ke spravedlnosti
72. Spravedlnost.
73. Soudit
74. Rozhodovat spory dle platných zákonů
75. Vydávat rozsudky
76. Soudit
77. Chrání práva občanů, rozhodují o vině a trestu
78. Rozhodnout na základě všech dodaných podkladů, která strana sporu je v právu či má pravdu.
79. rozředit spory mezi lidmi
80. Učinit konečné rozhodnutí v soudním procesu
81. Rozhodovat o vině a trestu.
82. Řešit spory tak, aby výsledek byl v nejlepším zájmu obou stran
83. Určit na čí straně je vina a přiřadit patřičné sankce
84. Rozhoduje, zda byl porušen zákon
85. Spravedlnost, dodržování zákonů
86. zajistit spravedlnost
87. Rozhodovat o žalobě nebo obžalobě
88. Rozhodovat ve sporech
89. Rozsoudit dva různé názory a najít mezi nimi rovnováhu.
90. Řešit zákonem stanovené věci
91. Rozhodovat spravedlivě, dělat dozor nad rozhodnutím vlády a podobně
92. Mají uplatňovat moc především při poskytování ochrany práv občanů a jiných institucí, ať už v občanskouprávním sporu, nebo trestním řízení. Mají za úkol pracovně rozhodnout na základě zjištěných skutečností
93. rozhodovat, na čí straně stojí právo, trestat ty, kdo poruší zákony, dohlížet na spravedlnost
94. Učinit nejlepší rozhodnutí na základě informací poskytnutých z obou stran jak žalobce, tak obžalovaného.
95. Dohledat pravdu
96. Rozhodnout o sporu
97. Dohled nad dodržováním zákonů ČR
98. Rozhodovat o vině, právech a povinnostech
99. Spravedlnost
100. Rozsuzovat spory, hájit spravedlnost
101. Zajistovat výkon spravedlnosti

102. vykonávat moc soudní
103. Soudit
104. dohlížet na dodržování zákonů
105. Spravedlivě hájit právo
106. Nalezt pravdu a spravedlnost
107. Potrestat viníka
108. Rozhodovat o vinně či niveninně
109. Ideálně spravedlnost, ale řídí se striktně dodržováním zákona, i když je to občas proti logice
110. dohled nad vládou práva, zajištění spravedlnosti
111. rozsoudit
112. Posuzovat různé situace, ochraňovat lidská práva
113. soudit trestné činy, rozsoudit znesvářené strany, určit otcovství, určit výši výživného, rozvést manželství
114. Rozhodování
115. Hájit zájmy účastníků řízení
116. Rozhodovat
117. Zajistit spravedlnost v případech, kdy se strany sporu nedokáží dohodnout samy.
118. Řešit spory a nedodržování zákona
119. Řešit spory, na kterých se dvě strany nejsou schopny samy domluvit
120. dokázat spravedlnost, pomoci
121. Správně určit viníka.
122. autoritativně rozhodovat o návrzích, jako je žaloba nebo obžaloba, které jsou mu v zákonem stanovených věcech a zákonem stanoveným způsobem předloženy.
123. Spravedlnost
124. Na základě zákonů a vyhlášek správně vyřešit spor.
125. Hájit právo
126. Spravedlivě rozhodnout, v co nejkratší době, případ řádně přezkoumat
127. Rozsoudit spory dle platných zákonů
128. Vyřešit danou věc, o kterou se jedná
129. Dělat správné rozhodnutí bez emocí ke druhé straně.
130. Řešit sporné záležitosti
131. Dohlédnout na dodržování zákona
132. Vyřešit spor podle zákonů
133. Rozhodnout o spravedlnosti
134. Rozhodovat o sporech mezi lidmi
135. Soudit
136. Vykonávat spravedlnost
137. Rozhodovat objektivně
138. .
139. Řešení nastalé situace, trestné činnosti atd..
140. pomáhat lidem, rozhodovat o návrzích jako žaloba nebo obžaloba, které jsou předloženy, hledat správná a spravedlivá řešení daných situací
141. Vykonávat spravedlnost
142. Vyřešit spor
143. Soudit spory, trestné činy a další záležitosti, které potřebují soudní rozhodnutí.
144. Být nestranný a rozhodnout ve prospěch práva
145. Určovat v případě sporu na čí straně je právo
146. Rozhodovat v trestním řízení
147. Rozhodování sporů
148. Soudit
149. Rozsoudit strany, najít viníka, uložit odpovídající trest
150. Zajistit spravedlnost, i když ne vždy tomu tak bohužel je.
151. Dobře rozhodnout
152. Spravedlnost
153. Spravedlně určit kdo je v pravu
154. Rozhodování občanských sporů, například rozvodové řízení

155. Odsoudit trestance podle závažnosti jeho prohřešku
156. Rozsudek na základě platných právních ustanovení.
157. Spravedlivě odsuzovat či zprošťovat viny obviněné
158. posoudit vinu či nevinu pachatele
159. Řešit spory, které nesly vyřešit mimosoudně
160. Zajišťovat spravedlnost
161. Pomáhát řešit problémy
162. zajišťovat spravedlnost
163. Řešit spory ve společnosti
164. řešit vzniklou situaci, určit viníka a vyměřit mu trest
165. Cílem by mělo být nestranné a správné rozhodnutí v určitých věcech, což je v mnoha případech velmi obtížné.
166. dohlížet na dodržování zákonů
167. Najít spravedlnost, určit spravedlivou výši trestu, vyřešit spor, který lidi nedokážou vyřešit
168. Rozsuzovat právní rozpor ve věcech soudních
169. Spravedlivě rozhodnout o vině či nevině,
170. Rozhodovat
171. Rozhodovat o vině a trestu dle příslušných právních předpisů.
172. Nalézat právo
173. snaha zachovat demokracii v české republice pomocí rušení ilegálních protipandemických opatření.
174. Rozhodovat o vině či nevině
175. spravedlivě najít nejlepší cestu
176. Rozhodovat o všech činech jedinců
177. spravedlivě rozhodnout
178. rozhodovat o spravedlnosti
179. Urovnávat spory mezi znesvářenými stranami
180. soudit, odsuzovat, omilostnit
181. Haji pravni stat
182. Pomoci poškozeným dostat spravedlnosti
183. hlavním úkolem soudů je konat spravedlnost
184. Rozsoudit spor
185. Řešení sporů kolem dědictví, práv a povinností vůči dítěte jako rodič, trestní řízení apod.
186. rozsoudit ty, kteří se nedokáží dohodnout mimosoudní cestou, pokud možno co nejvíce spravedlivě a nestranně
187. Posoudit sporne situace z neutralniho pohledu
188. Řešit případy tak, aby bylo docíleno nejspravedlivějšího řešení
189. nestranně rozhodovat
190. Řešit problémy
191. trestat ty, kdo se proviní, sjednávat nápravu vůči poškozeným
192. Vynášet rozsudky
193. Soudit
194. Posílat zločince do vězení
195. Dávat rozsudky z hlediska nestrannosti
196. Rozhodovat, kde je pravda, neutrálně a spravedlivě. Jestli má pravdu žaloba nebo objahoba
197. Spravedlivě rozhodovat
198. Udělit trest viníkovi a odprosit od viny nevinného a udržovat pořádek v naší společnosti
199. Rozhodování o věcech které jsou soudu předložene
200. rozhodování o vině a nevině
201. Nevim
202. Objektivně rozhodnout o sporu mezi žalobcem a obžalovaným
203. soudit
204. Soud by mel spravedlive posuzovat a rozhodovat. Mel by ovsem vzdy prihlizet k dane situaci, okolnostem a souvislostem.

205. Vyřešit spor mezi dvěma stranami na základě práva.
206. určit tresty lidem, kteří (ne)provedli něco, co neměli
207. rozhodovat
208. Hájit práva a zájmy občanů, řešit jejich spory
209. Spravedlivě projednat situace, požadavky a jiné, které občané sami nevyřeší nebo projednat nedodržení zákonů
210. Spravedlně rozhodovat
211. Potrestat viníky, osvobodit nevinné
212. Spravedlivě rozhodovat o vině a nevině
213. Vyřešit spory
214. Spravedlnost
215. Rozhodnout o spravedlnosti
216. Vykonávat moc soudní. Pardon, ale tohle by bylo na delší povídání.
217. udržování spravedlnosti
218. Řešit spory a jiné situace podle zákona
219. xx
220. Vynést usnesení
221. Řešení právních a majetkových sporů
222. podle svého nejlepšího úsudku zajistit spravedlnost
223. zajistit spravedlnost
224. Odsoudit člověka
225. Zastupovat stát
226. Objektivně rozhodovat
227. spravedlnost, ochrana, tresty
228. Zajistit právo na spravedlivý proces, potrestat viníka, pomoci protistraně
229. soudit
230. Dohlížet na spravedlnost
231. Spravedlnost
232. Spravedlnost, vyřešení sporu
233. Spravedlnost, vyřešení sporu
234. Řešit spory
235. Řešení problémů takového charakteru, kdy se strany nemohou dohodnout či je porušen zákon
236. Spravedlnost
237. pomoc
238. Rozhodují o právech a povinnostech (okresní soudy).
239. Nastolit spravedlnost, potrestat pachatele
240. Dosažení spravedlnosti
241. Rozhodovat o vině či nevině
242. Rozhodnout o trestu v co nejlepší možné míře pro všechny zúčastněné strany
243. Rozhodnout ve sporu
244. Nezávisle hodnotit chování jednotlivců i institucí vzhledem k dodržování zákona
245. nelze to říci jednoznačně, ale nestranně, na základě předložených důkazů a dle zákona rozhodnout, která ze stran je v právu. U soudu o svěřeni dítěte do péče by měl zastupovat nejlepší zájmy dítěte.
246. Udělovat tresty dle trestního zákoníku a dbat na spravedlnost
247. Rozhodovat v trestním řízení (žaloba, obžaloba)
248. Spravedlivý rozsudek
249. Rozhodovat o případech, které lidi nejsou schopni bez třetí strany rozsoudit
250. Vykonávat soudní moc, pomáhat poskozeným
251. Rozhodnout spravedlivě a nestranně
252. Zjednat spravedlnost
253. Spravedlivě rozhodovat o problémech v různých odvětvích
254. Rozhodovat dle platné právní úpravy v soudních sporech.
255. Řešit spory
256. spravedlnost
257. Zajistit, aby byl správně určen viník a trest. Pomoc občanům, kteří jsou v nepravu.

258. Spravedlnost, udržet řád ve společnosti
259. Řešit spory
260. Objektivně posuzovat pravdivost a spravedlnost řízení
261. Rozhodnutí ve vážných sporech
262. Řešit spory mezi občany
263. Spravedlnost
264. vynášet rozsudky
265. Byt spravedlivy
266. Vyřešit soudní spor
267. Hledat vinu
268. Spravedlnost
269. .
270. Posuzování a vydávání rozhodnutí a usnesení
271. Prověřovat skutečnost a potrestat viníky
272. Spravedlivě řešit spory.
273. Dohled nad dodržováním zákonů, rozhodování o právních sporech
274. Zajistovat vyklad právních předpisů
275. Rozhodovat určité, jemu svěřené záležitosti.
276. Rozhodnout rozumem o závažnosti porušení zákonů.
277. Zajistit spravedlivé dodržování práva
278. rozhodovat o práva občanů v různých řízeních
279. Rozhodnout, na čí straně je pravda a vina.
280. Posuzovat právní spory a vydávat rozhodnutí
281. Soudit.
282. Rozhodovat o různých návrzích, které jsou jim předloženy (např. žaloba).
283. Rozsoudit spory
284. zajištění práv
285. Objektivně, bez předsudků rozhodnout o správném výsledku projednávaného případu.
286. Rozhodovat o právu a povinnostech daných subjekty
287. Rozhodnout o sporných informacích, hledat pravdu ve lžích. .
288. Najít spravedlnost
289. Dohlížet na dodržování zákonů
290. řešit soudní spory
291. Dbát o spravedlnost
292. "moc soudní - aplikace soudních norem"
293. Řekla bych že určit spravedlnost i když ne vždy tomu tak je
294. Rozhodnout v dané věci
295. Rozsoudit spory
296. Sjednávat spravedlivost
297. Kontrolovat právní činnost
298. Vyresit spory
299. reseni problemu
300. rozhoduje spory
301. rozhodovat o vině a trestu
302. Nestranně a spravedlivě soudit spory
303. Rozhodovat o věcech stanovených zákonem. Spory, trestní věci apod
304. ukládat správnou výši trestu
305. řešit spory, trestné činy
306. Vznešení rozsudku ve sporech atd.
307. ROZHODOVAT SPORY
308. posouzení oprávněnosti nároku, či rozhodnutí při sporu dvou stran
309. zařizovat spravedlnost v zemi
310. Spravedlivé řešení různých situací
311. rozhodovat o právech a povinnostech lidí v situaci, kdy je to něčím sporné
312. Práva občana
313. Spravedlnost
314. Spravedlnost

- 315. Rozhodování o různých sporech, které lidi nedokážou vyřešit sami.
- 316. Spravedlnost
- 317. rozhodování v právních věcech
- 318. Rozsoudif
- 319. spravedlnost
- 320. Soudit
- 321. Dohlizet na dodrzovani zakonu
- 322. Spravedlnost
- 323. Nevím
- 324. Rozhodovat dle zákona.
- 325. Udržet, spravovat, nastolovat morální zásady společnosti
- 326. Spravedlivé a nezávislé rozhodování
- 327. Spravedlnost
- 328. Soudit spory dle legislativy, podávat tresty za nedodržení zákonů.
- 329. rozhodnout o určité situaci/kauze